

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.333/2012/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év február hó 8. napján tartott nyilvános ülés, és a 2013. év március hó 20., április hó 22. és június hó 5. napjain megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 9.B.92/2007/189. számú ítéletét az alábbiak szerint ***változtatja meg:***

A vádlottat az ellene számvitel rendje megsértésének vétsége (Btk.289.§.(1) bekezdés b/ pontja) (12.tényállás), 2 rb. hivatali visszaélés büntette (Btk.225.§.)(15.és 16. tényállás), csalás büntette (Btk.318.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) (16. tényállás), magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.) (11. tényállás) és közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§.(1) bekezdés a/ pont) (15. tényállás) miatt emelt vád alól felmenti.

A magánokirat-hamisítás vétségének helyes törvényi megjelölése Btk.276.§., a hivatali visszaélés büntette Btk.225.§.

A vádlottal szemben kiszabott pénzmellékbüntetés összegét 2.000.000 (kettőmillió) Ft-ra enyhíti.

A pénzmellékbüntetést - meg nem fizetése esetén - fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A vádlott személyi igazolványának száma A.

Kötelezi a bíróság a vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg a sértett részére 4.572.067 (négymillió-ötszázhetvenkétezer-hatvanhét) Ft-ot kártérítés címén, az állam javára pedig 274.300 (kettőszázhetvennégyezer-háromszáz) Ft eljárási illetéket.

A polgári jogi igényt ezt meghaladó részében egyéb törvényes útra utasítja.

Az elsőfokú eljárásban a vádlott vonatkozásában helyesen 2.397.067 (kettőmillió-háromszázkilencvenhétezer-hatvanhét) Ft bünygyi költség merült fel, melyből 2.194.047 (kettőmillió-egyszázkilencvennégyezer-negyvenhét) Ft-ot a vádlott köteles megfizetni az állam javára, míg 203.020 (kettőszázháromezer-húsz) Ft-ot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi 2012. május 31. napjának feltüntetését.

A másodfokú eljárásban 111.750 (száztizenegyezer-hétszázötven) Ft bünygyi költség merült fel, melyből 27.300 (huszonhétezer-háromszáz) Ft megfizetésére a vádlottat kötelezi, míg a fennmaradó 84.450 (nyolcvannégyezer-négyszázötven) Ft-ot az állam viseli.

INDOKOLÁS:

A Balassagyarmati Törvényszék a 2012. június 29. napján kihirdetett 9.B.92/2007/189. számú ítéletével a vádlottat 1 rb. folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette (Btk.317.§.(1)(5) bekezdés a/ pont), 1 rb. sikkasztás büntette (Btk.317.§.(1)(4) bekezdés a/ pont), 1 rb. csalás büntette (Btk.318.§.(1)(4) bekezdés a/ pont), 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.§.(1) bekezdés), 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.(1) bekezdés), 1 rb. számvitel rendje megsértésének vétsége (Btk.247.§.(1) bekezdés b/ pont), 1 rb. hűtlen kezelés büntette (Btk.319.§.(1)(3) bekezdés a/ pont), 3 rb. hivatali visszaélés büntette (Btk.225.§.(1) bekezdés), és 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§.(1) bekezdés a/ pont) miatt - halmazati büntetésül 2 év - a végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és 5.000.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre átváltoztatásáról.

A sértett polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

A lefoglalt bűnjeleket az iratok mellett rendelte kezelni.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünygyi költségből 2.400.000 Ft megfizetésére az állam javára, míg 203.020 Ft tekintetében úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.938/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás során nem követett el olyan eljárási hibát, amely a másodfokú felülbírálat akadályát képezné, azonban több olyan relatív eljárási szabálysértést valósított meg, amely az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta, illetve másodfokon orvosolható.

Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza a vádra, a vád módosítására és a II-IV.r. vádlottakkal kapcsolatban az eljárás elkülönítésére vonatkozó adatokat. Ezeket a hiányosságokat az iratok tartalma alapján pótolhatónak látta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását nagyjából megalapozottnak tartotta, de az részben hiányos, illetve pontosításra szorul.

A személyi rész kiegészítését indítványozta azzal, hogy a vádlott egy Kft-nél tanácsadóként dolgozik, változó jövedelemmel, ami kb. havi 100.000 Ft.

A 2. oldalon feltüntetett előéleti cselekmény elkövetési ideje 1998. május 22., és a városi bíróság ítélete helyesen 2000. május 23. napján emelkedett jogerőre.

A történeti tényállást azzal indítványozta kiegészíteni, hogy a sértett nevében tanú1 polgármester a 2005. október 28-án kelt beadványában 5.039.000 Ft erejéig polgári jogi igényt terjesztett elő a vádlottal szemben.

A 15. pontra vonatkozóan az ítélet 12. oldal első bekezdésének utolsó sorában a hamisított testületi határozatot hamisított szerződésre indítványozta változtatni.

A 16. pontot illetően az elsőfokú bíróság csalás bűntettében is megállapította a vádlott bűnösségét, azonban e pont tényállása hiányos, mert nem tartalmazza az okozott kár összegét. Kimaradt a tényállásból annak megállapítása, hogy a vádlott tanú2-től a bányatelek megalapításához szükséges dokumentumok elkészítéséért 300.000-500.000 Ft közötti összeget vett át, de őt nem tájékoztatta arról, milyen módon jutott a tervdokumentáció birtokába. További kiegészítésként jelölte meg azt is, hogy az a Kft1. bányamérnöke volt tanú3, aki a Kft2. részére készítette el a tervdokumentációt.

Álláspontja szerint az így helyesbített tényállás már alkalmas lesz a másodfokú felülbírálatra.

A fellebbviteli főügyészség szerint az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének is, melyben kitért a vádlotti védekezés elvetésének magyarázatára is.

A felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül valójában a megalapozott tényállást sérelmezik, amely azonban a másodfokú eljárásban a felülmérlegelési tilalom folytán eredménnyel nem támadható.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére, és cselekményeit is törvényesen minősítette azzal a pontosítással, hogy a 15. tényállási pontban a földhivatali bejegyzéssel kapcsolatban elkövetett közokirat-hamisítás bünteténél a bűncselekmény minősítését a Btk.274.§.(1) bekezdés c/ pontjára szükséges megváltoztatni.

Kifejtette azt is, hogy a büntetés még a hosszabb időmúlásra tekintettel is rendkívül méltányosnak tekinthető

Az ítélet egyéb rendelkezéseit illetően több hibát, hiányosságot is megjelölt:

Az ítélet rendelkező részéből hiányzik a Btk.65.§.(1) bekezdésében írtakra (végrehajtási fokozat) utalás.

Tévesnek tartotta a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítását is a Be.335.§.(2) bekezdése alapján.

E körben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az egyes tényállási pontoknál megállapította az elkövetési értéket, a vagyoni hátrányt, illetve a kárt. A polgári jogi igényt ezen összegek erejéig (5.106.000 Ft), illetve a ténylegesen érvényesített polgári jogi igény erejéig (5.039.000 Ft) érdemben el kellett volna bírálnia.

Véleménye szerint ez az eljárási szabálysértés a Bk.81. számú kollégiumi vélemény II. és III. pontja alapján a másodfokú eljárásban a polgári jogi igény összegének megítélésével orvosolható. Nem orvosolható azonban 67.000 Ft tekintetében, mert a Be.54.§.(8) bekezdése alapján a polgári jogi igény összegét a másodfokú eljárásban nem lehet felemelni.

A bűnjelekkel kapcsolatos elsőbírői rendelkezést is kifogásolta, hiányolva a lefoglalással kapcsolatos rendelkezést.

A bűnjeljegyzék 1-49. tételei alatti bűnjelek a sértettől, az 50-51. tételszám alattiak a vádlottól, az 52. szám alatti a tanú4 Kft.3 képviselőjétől (tanú5) kerültek lefoglalásra. A lefoglalt iratok lefoglalásának megszüntetéséről kellett volna az elsőfokú bíróságnak rendelkeznie a Be.155.§.(1) bekezdés alapján, és azokat a (2) bekezdés szerint ki kellett volna adni azoknak, akiktől lefoglalták.

A fentiek szerint indítványozta a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés pontosítását.

Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének a polgári jogi igény elbírálása, és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását, egyebekben pedig annak helybenhagyását.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását tartotta indokoltnak, bejelentve, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A tárgyaláson lefolytatott bizonyítást követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a számvitel rendjének megsértése miatt a vádlott felmentését indítványozta, egyebekben az átiratában foglaltakat fenntartotta.

A vádlott a fellebbezését a 2013. január 10. napján érkezett beadványában részletesen megindokolta.

Ebben az elsőfokú bíróság ítéletét törvénysértőnek, súlyos eljárási hibákban szenvedőnek, a megállapított tényállást hiányosnak, felderítetlennek, iratellenesnek jellemezte.

Álláspontja szerint a védelem joga jelentősen csorbult azáltal, hogy az írásban is indítványozott tanúk közül az elsőfokú bíróság nem hallgatott meg 10 személyt (tanú6, tanú7, tanú8, tanú9, tanú10, tanú11, tanú12, tanú13, tanú14 és tanú15). Az elsőfokú bíróság a fenti tanúk meghallgatására vonatkozó indítványát nem utasította el, de annak nem is tett eleget, és ezt az ítéletében sem indokolta meg.

Elsődlegesen indítványozta a fenti tanúk megidézését és meghallgatását.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt azzal, hogy az általa kért tanúkat a megismételt eljárás során hallgassák meg.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú eljárás során indítványozta tanú1 és a vádlott poligráfos vizsgálatát a Be.554/E.§. alapján. Ezt az elsőfokú bíróság mellőzte, és ennek sem adta indokát az ítéletében.

Az elsőfokú eljárásban, a 2008. január 14-17. tárgyaláson átadott a bíróság részére egy DVD lemezt, kérve annak megtekintését és bizonyítékként értékelését, melynek az elsőfokú bíróság nem tett eleget, és ennek sem adta okát az ítéletben.

Utalt arra is, hogy az elsőfokú eljárás során két esetben kérte a Balassagyarmati Törvényszék kizárását, de a Fővárosi Ítéltábla a kizárást megtagadta azzal, hogy ezt az ügydöntő határozat elleni fellebbezésben lehet csak sérelmezni. Bejelentette, hogy fellebbezésében emiatt is jogorvoslattel kíván élni.

E körben utalt a Fővárosi Ítéltábla 3.Bkk.10.335/2012/3. számú végzésre, mely rögzítette, hogy a jelentős terjedelmű bírósági iratanyag nem volt összefűzve. Véleménye szerint az is komoly kétséget ébreszt a bírósági iratok kezelését illetően.

Törvénytelennek tartotta, hogy az elsőfokú eljárásban kirendelt védőjeként védő vett részt 2011. február 9-én, aki a vád bírósági előterjesztésének időpontjában (2005. október 23.) Nógrád Megyei Főügyész-helyettesként dolgozott. Ezzel az elsőfokú bíróság megsértette a Be.45.§.(1) bekezdés c/ pontját.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a saját végzésében foglaltaknak sem tett eleget, illetve nem intézkedett az ügyészség felé annak végrehajtására. Itt tanú16 és tanú17 tanúk szembesítésének elmaradását kifogásolta, melyet az elsőfokú bíróság ítéletében egyébként szintén nem indokolt meg.

E körben jelölte meg útlevele beszerzésének elmaradását, melyre az ügyészség nem tett a végzés ellenére intézkedést.

Útleveleének beszerzése egyébként a 4. vádponttal kapcsolatban lett volna szükséges, mert bizonyította volna, hogy 2000. április 25-én külföldön tartózkodott, így a bűncselekményt nem követhette el.

Megjegyezte ezzel kapcsolatban azt is, hogy ténybeli tévedést tartalmaz az elsőfokú bíróság ítélete, amikor az útlevél beszerzését a 9. vádponttal hozta összefüggésbe, ugyanis ezzel a vádponttal kapcsolatban ő azt sohasem kérte, mivel nem ő volt külföldön a cselekmény időpontjában (2003. október 2.), hanem a vádlott.

Ezt követően részletesen, tényállási pontonként felsorolta az elsőfokú bíróság ítélete iratellenesnek tartott megállapításait.

Az 5. vádponttal kapcsolatban utalt tanú1-nek a 155. tjkv.17. oldalán tett nyilatkozatára, mely szerint ő utalta vissza az 500.000 Ft-ot. Ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hiszen e szerint tanú1-nél volt a pénz, nem pedig nála, így a bűncselekményt nem követhette el.

A 13. vádpontnál az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta tanú18 önkormányzati képviselő tanúvallomását (7. tjkv.23. oldal), mely szerint az iskola eladásánál 3 különböző vételárjavaslat került megszavaztatásra, és az ingatlan vételára kölcsönös alku eredménye volt. Ebből következően pedig fel sem merülhet a hűtlen kezelés elkövetése.

A 14. vádpontnál arra hivatkozott, hogy a rendőrséghez tanú1 által benyújtott géppel írt tanú19-féle elismervény (2003.08.18. - 150.000 Ft) teljes egészében hamis, amellyel tanú1 a hatóságot félrevezette. Ő a bíróságnak becsatolta a 2007. február 12. tárgyaláson tanú19 saját kezűleg írt átvételi elismervényét (2003.08.21.)

Nem szerepel az ítéletben tanú20 azon rendőrségi tanúvallomása sem, miszerint a segélyeket ő szokta intézni, ő igényli meg a szükséges pénzeszközt is, de mivel a vádlott közölte, hogy tanú19 részére más formában történik pénzügyi rendezés, így a 300.000 Ft-ot nem is kérte.

A 15. vádpontnál is figyelmen kívül maradt a tanú18 bírósági vallomása (7. sorsz. tjkv.23. oldal), miszerint több ingatlanról is szó volt.

Az sem szerepel az elsőfokú ítéletben, hogy a Salgótarjáni Munkaügyi Bíróságra az Önkormányzat az M.677/2003. számú perben 2003. november 10-én becsatolta a 133/2003.(VIII.11.) számú eredeti önkormányzati határozatot, amelyben mind a 6 zártkerti ingatlan szerepel.

A tanú1 polgármester egyébként az adásvételi szerződést aláírta. Ezt támasztja alá a tanú21 vallomása is - amit szintén nem tartalmaz az elsőfokú ítélet - aki személyesen is találkozott a tanú1 polgármesterrel, akit kérdezett a szerződésről, és aki azt mondta, hogy döntött a testület, minden rendben van.

Megjegyezte még azt is, hogy a tulajdonjogot a földhivatal 2003. október 2. napján jegyezte be, és a határozat ellen az önkormányzat nem élt fellebbezéssel.

A 16. vádpont megállapításait ellentmondásosnak tartotta, mert ha tanú2 úgy nyilatkozott, hogy őt nem tévesztette meg, és kárt sem szenvedett, akkor hogyan valósíthatta meg a csalás büntettét?

Vitatta az ítélet 31. oldalán szereplő azon megállapításokat, hogy ő bármit is benyújtott volna az Önkormányzathoz, és hogy bárkit feljelentett volna.

Nem értette, hogy az elsőfokú bíróság miből vonta le azt a következtetést, hogy vele szemben nem álltak olyan személyek, akik arra törekedtek volna, hogy az ő hátrányára okiratot hamisítsanak, és ezáltal ériék el a menesztését.

E körben hivatkozott a tanú22 tárgyalási nyilatkozatára (29. sorsz. tjkv. 20. oldal), ahol a tanú élt a részleges mentességi jogával, mert nem akart maga ellen terhelő vallomást tenni.

Tévesen fogadta el az elsőfokú bíróság a tanú22 vallomását abban a körben is, hogy sem a vádlott működését megelőzően, sem utána nem úgy történtek a kifizetések, mint ahogy az a vádlott jegyzői időszaka alatt történt. Ennek alátámasztására egy 2012. november 12. napján megjelent sajtóközleményt csatolt a a tanú1 elleni vádemelésről, ahol a sikkasztás elkövetési ideje 2011. március 29. volt.

A védő ugyancsak részletes írásbeli indokolást adott a fellebbezéséhez a 2013. január 29. napján érkezett beadványában.

Ennek bevezető részében foglalkozott a vádlott és a tanú1 polgármester kapcsolata megromlásának okával, körülményeivel. Az okot a vádlott mint jegyző által észlelt és szóvá is tett, tanú1 által elkövetett pénzügyi szabálytalanságokban jelölte meg. Emiatt került a vádlott eltávolításra 2003. október 1-én a jegyzői beosztásából.

Utalt arra, hogy a vádlott az eljárás során többször hangoztatta, hogy ellene bizonyítékokat kreáltak az eltávolítását követően, és így próbálják a mások által elkövetett bűncselekményeket úgy beállítani, mintha azokat a vádlott követte volna el.

Ezt követően tényállási pontonként, részletesen elemezte az adott tényállás felderítetlenségét, megalapozatlanságát.

Az 1. vádponttal kapcsolatban kifejtette, hogy tanú23 a fellépés után nem tudott számlát adni, ezért készített a vádlott egy átvételi elismervényt, mely szerint a korábban faxon megegyezett összeget (200.000 Ft + 24.000 Ft Áfa) átadta tanú23-nak.

A Kht. 2003. október 18-án felszólításra küldött számlát, de csak 150.000 Ft-ról.

A szakértő később megállapította, hogy az átvételi elismervényen nem tanú23 aláírása szerepel.

Álláspontja szerint a tényállás megalapozatlan, mert nincs felderítve.
Az elsőfokú bíróság a vádlotti indítvány ellenére nem hallgatta ki tanú8-t, aki jelen volt az átvételi elismervény elkészítésénél és a 224.000 Ft átadásánál.
Tanú1 a bírósági kihallgatásakor kijelentette, hogy tanú23 ki lett fizetve.
Tanú22 is azt állította, hogy az együttes1 részéről történt visszafizetés.
Mindezekből - véleménye szerint - az következik, hogy nem a vádlottnál volt a pénz.

A 2. vádpontnál is arra a vádlotti védekezésre hivatkozott, mely szerint az együttes2 részéről tanú16 tőle 250.000 Ft-ot vett át az eredeti megállapodástól eltérően, mert hosszabb volt a koncert. Ezen összeg átvételét igazolja a tanú16 által készített, saját kezűleg írt átvételi elismervény.

A tanú16 és feleségének szembesítése az elismervény elkészítése körében felmerült ellentmondásokra elmaradt, annak ellenére, hogy őket a bíróság e célból megidézte.
Hivatkozott az írásszakértő véleményére, mely szerint az elismervényen található névaláírás tanú16-tól származik.

A tanú24-nek átadott összeggel kapcsolatban is a vádlotti előadásra hivatkozott, mely szerint ő 60.000 Ft-ot adott át, de miután az irodájából kizárták, az átvételi elismervényt valaki meghamisította.

Furcsállotta, hogy valaki tanú24 nevében 2003. november 18-án visszafizetett 100.000 Ft-ot.

Ezzel kapcsolatban a tanú22 is úgy nyilatkozott, hogy történt visszafizetés az együttes3 részéről.

A bíróság ugyan megkereste az OTP-t a befizetés megtörténtével kapcsolatban, de válasz nem érkezett.

Ezt a tényállást is felderítetlennek és megalapozatlannak tartotta.

Elmulasztotta az elsőfokú bíróság annak is indokát adni, hogy miért nem tartotta szükségesnek tanú16 és feleségének szembesítését, illetve nem értékelte tanú22 fenti nyilatkozatát.

A 3. vádponttal kapcsolatban arra utalt, hogy a vádlott elismerte, hogy átadott 15.000 Ft-ot tanú25-nek, és hogy az átvételi elismervényt is ő készítette, de tagadta, hogy az utólagos beírást ő készítette volna.
Az írásszakértő szerint sem állapítható meg a beírás készítője.

A vádlott arra is hivatkozott, hogy 2003. augusztus 21-én nem vett át pénzt a hivatkozott pénztárbizonylatra, és erről a bizonylatról hiányzik az összeg átvevőjének, és az ellenőrnek az aláírása is.

Tévesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, mert azt a bizonyítékok nem támasztják alá.

A tanú26-nak átadott összeget a vádlott nem vitatta, de ez a cselekmény nem bűncselekmény, mert a 150.000 Ft-tal nem sajátjaként rendelkezett, hanem a község érdekében.

A 150.000 Ft-ot tanú26 2003. október 10-én visszafizette az önkormányzat számlájára.

Megjegyezte, hogy az átvételi elismervény kelte előtti bejegyzés szerint az elismervény szabálytalanságát már 2003. augusztus 18-án megállapította tanú27 és tanú22.

A vádlotti előadás szerint tanú28-nak 2.000 Ft-ot adott át, melyről átvételi elismervény nem készült.

Arról nem tudott nyilatkozni, hogy az átvételi elismervényt ki hamisította meg, és ennek személyét az írásszakértő sem tudta bizonyítani.

Nem látta bizonyíthatónak e tényállási pontban sem a vádlott bűnösségét.

A 4. vádpontnál a vádlott szintén tagadta a bűncselekmény elkövetését és többször is indítványozta útlevelének beszerzését. Erre a törvényszék fel is hívta az ügyészt, de az útlevel beszerzése nem történt meg, pedig bizonyította volna, hogy a vádlott 2000. április 25-én külföldön tartózkodott.

A vádlott elismerte, hogy tanú29-nek 15.000 Ft-ot átadott, de a megjelölt kiadási pénztárbizonylat szerint pénzt nem vett fel, hiányzik az átvevő és az ellenőr aláírása is. Ehhez a pénztárbizonylathoz még 2003. október 30-án sem volt számla csatolva, így azt azután készítették, miután őt eltávolították.

Hivatkozott a tanú1 vallomására is, miszerint, ha nincs számla, akkor valószínű, hogy tanú29 nem állított ki számlát. Vitatta, hogy azt utólag valaki kiállította és bevitte volna.

A vádlott vitatta azt is, hogy tanú30 nevében kiállított volna 400.000 Ft-ról számlát. Ezen a számlán volt egyébként tanú1 feljegyzése: "ha ezt rendezem, akkor jár nekem 350.000 Ft". Ez alapján pedig tanú1-nek állt érdekében a számla kiállítása.

A tényállás így nem lett felderítve, az megalapozatlan.

Az 5. vádponttal összefüggésben előadta, hogy az írásszakértő megállapította, hogy a kiadási pénztárbizonylatokon szereplő a vádlott névaláírások nem a vádlottól származnak. Két pénztárbizonylatra utalt, amelyeken KO vagy DR kezdőbetűk találhatók, melyekről tanú1 úgy nyilatkozott, hogy nem tudja ki írta azokat, és az

500.000 Ft visszautalásáról is úgy vallott, hogy „valószínű, hogy mivel tanú31 nem kapta meg, az én voltam.”

Tanú22 is a polgármesternek tulajdonította a KO javítást.

Tanú1 állításával szemben az is igazolódott, hogy többször járt tanu31 lakásán.

Állította azt is, hogy a 0192236 sorszámú kiadási pénztárbizonylat keltekor a vádlott betegállományban volt.

A tényállást felderítetlennek, megalapozatlannak tartotta, mert az elsőfokú bíróság a fenti vallomásokkal nem foglalkozott, indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A 6. vádpont kapcsán arra hivatkozott, hogy a vádlott által elismert tények nem valósítanak meg bűncselekményt, mert nem rendelkezett sajátjaként a pénzzel, hiszen azt megkísérelte átadni tanú32 részére, majd miután ez többszöri kísérlet ellenére sem sikerült, postán adta fel a pénzt.

A 7. vádpontnál arra utalt, hogy 2 db kiadási pénztárbizonylaton nincs feltüntetve az összeg átvevője, és üres az ellenőr rovat is. Így egy 48.000 Ft-os és egy 27.000 Ft-os pénzfelvétel a vádlott részéről nem bizonyítható.

A vádlott bemutatott egy a Kft4. számlát, melyen 2003. június 17. keltezéssel 200.000 Ft illetékbélyeg szerepel. Ez a Kft4. alapításához lett felhasználva.

Ez alapján a vádlott terhére nem lehet megállapítani a sikkasztás bűntettét.

A 8. vádponttal kapcsolatban tanú33 nyilatkozatára hivatkozott, mely szerint végzett tárcsázást 2003-ban a községben, a területet kétszer is megtárcsázta.

Tanú1 is úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy a földterületen történt tárcsázás.

A szakértői véleménynek, hogy nem történt talaj-előkészítés, ellentmond, hogy a Ferguson kombájnnon működött a szalmaszeccskázó, és ezáltal szalmát nem hagyott hátra.

A vádlott bemutatta a bíróságon azt a dátummal ellátott fényképet is, melyen egy traktor tárcsázást végez, ezzel bizonyította a talaj-előkészítés megtörténtét.

Mindezek alapján nem látta megállapíthatónak a bűncselekmény elkövetését.

A 9. vádpontnál a vádlott többször indítványozta tanú6 tanúként kihallgatását, mert 2003. október 2-án az ő társaságában volt Budapesten, de ezt a bíróság elutasította.

Az Rt1.igazolása sem cáfolja a vádlotti előadást.

A vádlott is elismerte, hogy ezen a napon ország1-ben volt.

Iratellenes, hogy a bíróság a külföldön tartózkodást a vádlottnak tulajdonította, és az útleveél beszerzését sem ezzel a vádponttal kapcsolatban kérte a vádlott.

Nem tette a tárgyalás anyagává a vádlott által becsatolt DVD-t sem, melyen tanú1 egy lakossági fórumon elismerte, hogy megvan a fa ellenértéke az önkormányzatnál.

A tényállást iratellenesnek, felderítetlennek, megalapozatlannak tartotta.

A 10. vádpont esetében a vádlott elismerte, hogy a tanulmányi szerződés alapján felvett 500.000 Ft-ot, mely egy keretösszeg volt. Ebből ő 115.000 Ft befizetését igazolta, és felszólításra a 345.000 Ft-ot befizette az önkormányzat pénztárába.

Azt az írásszakértő nem tudta bizonyítani, hogy a 495.000 Ft befizetéséről szóló csekkmásolat betű és számírásai a vádlottól származnának.

A 11. vádpont esetében azzal érvelt, hogy a vádlott elismerte, hogy a búzából származó bruttó árbevétele 566.440 Ft volt. Ez tartalmazott 65.063 Ft Áfát, ami be lett fizetve az APEH felé. Az aratási költség 265.220 Ft, a szállítási költség 35.500 Ft volt. A 200.657 Ft pedig befizetésre került a Kft4. számlájára, amit az OTP visszaigazolt.

Ebből következően a vádlott nem követett el bűncselekményt.

A 12. vádpont kapcsán egyrészt arra utalt, hogy téves az elsőfokú bíróság által megjelölt jogszabályhely, másrészt pedig a megállapított tényállás szerinti cselekmény a jelenleg hatályos Btk. alapján már nem bűncselekmény.

Ez alapján az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna szüntetnie az eljárást.

A 13. vádpont esetében arra hivatkozott, hogy 3 eladási árajánlat is érkezett a kérdéses ingatlanra, és ez alapján döntött a képviselő-testület az eladási árról. Ezt erősítette meg tanú18 is a bírósági vallomásában, melyet az elsőfokú bíróság nem értékelt ítéletében.

A tanú34 arról nyilatkozott, hogy a Mérnöki Irodának a polgármester adott megrendelést.

A vádlott akként nyilatkozott, hogy ő nem rendelkezett ezzel a szakértői véleménnyel, így azt nem is tudta a testületi ülésen bemutatni. Megjegyezte, hogy a könyvszakértő szerint a vádlott 2003. június 1-én befizette a vételárat. A bíróság ezt a körülményt sem tisztázta.

A tényállást felderítetlennek, megalapozatlannak tartotta, és nem tett eleget a bíróság az indokolási kötelezettségének sem.

A 14. vádponttal összefüggésben a vádlott azt állította, hogy a hamisított jegyzőkönyv a jegyzői posztjáról való felállítását követően készült

A tanú20 vallomása alapján hivatkozott, aki elmondta, hogy tanú19 részére a pénzügyi rendezés nem segély formájában történt.

Tanú35 pedig a nyomozás során elmondta, hogy a képviselő testület tudott a sátorkészítésről.

Nem vitatta, hogy a sátorkészítés ugyan a vádlott ötlete volt, de ezzel a községnek kívánt bevételt biztosítani a sátor bérbeadásával.

A sátor a Kft4-é lett.

A vádlott arra is hivatkozott, hogy tanú36 a 2003. június 27-i képviselő-testületi ülésen jelen volt, mivel az eredeti jelenléti ívet is aláírta.

Tanú19 is kijelentette, hogy részére segély folyósítása nem történt.

A vádlott szerint a 300.000 Ft-ról tanú1-nek kell elszámolnia, ugyanis a tanú19-féle segélyt utólag hamisították rá a jegyzőkönyvre.

Tanú36 a nyomozás során arról vallott, hogy az elkészült jegyzőkönyvet a jegyző nem írta alá, a polgármester és tanú37 akkor írták alá, amikor a jegyző szobáját felnyitották.

Egyébként tanú1 dátum szerint 2003. június 17-én írta alá a segély-határozatot, de a képviselő-testületi ülés csak 2003. június 27-én volt.

A tényállást itt is megalapozatlannak tartotta, ahol az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének sem.

A 15. vádpontnál kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte tanú18 tanúvallomását, aki több földről beszélt.

A vádlott bemutatta a bíróságnak a Salgótarjáni Munkaügyi Bírósághoz az önkormányzat részéről becsatolt határozat eredetijét (133/2002.(VIII.11.)), melyben 6 db ingatlan eladásáról van szó.

Az adásvételi szerződést ellenjegyző tanú21 ügyvéd a nyomozás során úgy nyilatkozott, hogy a polgármester őt úgy tájékoztatta, hogy a testület döntött az eladásról, minden rendben van.

A vádlott nem élt vissza a hivatali helyzetével, a tanú38 jogszerűen vásárolta meg a 6 db ingatlant.

Megjegyezte, hogy a bejegyző földhivatali határozat ellen nem jelentettek be fellebbezést.

A fentiek alapján a tényállást felderítetlennek, megalapozatlannak tartotta, és az elsőfokú bíróság itt sem tett eleget az indokolási kötelezettségének.

A 16. vádpontnál álláspontja szerint a vádlott nem követett el hivatali visszaélést, mert a bányatelek megállapításához mint tulajdonos magánszemély adta a hozzájárulását, ami egyébként a bányakapitánysági határozatban is így szerepel. Mint jegyző nem volt alanya az eljárásnak, így tanú1-nek sem szerzett jogosulatlan előnyt.

Véleménye szerint a vádlott a csalás büntettét sem követte el, hiszen maga tanú2 nyilatkozott úgy a nyomozás során, hogy a vádlott őt nem tévesztette meg, kárt nem szenvedett.

Az sem nyert indokolást, hogy az elsőfokú bíróság a fentiek alapján mire alapozta a bűncselekmény minősítését. Nem tartalmazza a tényállás az okozott kárt sem.

A tényállást cáfolja a Geológiai Szolgálat területvezetőjének közlése is, melyből az állapítható meg, hogy a Kft5. eljárásában a Kft1. által elkészített iratok nem kerültek felhasználásra.

A vádlott becsatolta a 2004. január 7. keltezésű készpénzfizetési számlát is, melyet a Geológiai Szolgálat bocsátott ki, melyen vevőként a Kft5. volt megjelölve. A számla földtani adatszolgáltatásról szólt.

Az írásszakértői vélemény megállapította, hogy a benyújtott műszaki dokumentáció és bányatérkép a Kft2. eredeti dokumentumairól készített másolat, de azt nem tartalmazza a vádirat, hogy ezt ki másolta le.

A vádiratban szereplő azon megállapítással kapcsolatban, hogy a bányatérképen tanú3 fénymásolt névaláírás nem valószínű, hogy a tanú3 eredeti névaláírásáról készült, nem azonos a bizonyossággal, így kétséget kizáróan nincs bizonyítva, hogy hamisították.

Nem bizonyítható tehát a vádlott terhére a közokirat-hamisítás büntette.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletét oly mértékben tartotta megalapozatlannak, és az indokolási kötelezettség megsértését is olyan mértékűnek ítélte, ami alapján véleménye szerint felülbírálatra alkalmatlan, ezért hatályon kívül helyezését indítványozta.

Másodlagosan bizonyítás felvételére tett indítványt, melynek keretében indítványozta a vádlott beadványában megjelölt személyek megidézését és meghallgatását.

Ezen túlmenően indítványozta még tanú16, tanú17, tanú33, tanú6, tanú18, tanú34, tanú20, tanú19 és az írásszakértő megidézését és meghallgatását.

Indítványozta a vádlott által becsatolt DVD lemez megtekintését, az OTP megkeresését, hogy a 2. vádpontbeli az együttes3 vezetője tanú24 nevében 2003. november 18-án történt-e 100.000 Ft visszafizetés.

Indítványozta még a vádlott útlevelének beszerzését annak bizonyítása céljából, hogy a vádlott 2000. április 25-én külföldön tartózkodott.

A védő a tárgyaláson tartott perbeszédében az írásbeli beadványában foglaltakkal egyezően szólalt fel, és elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta. Álláspontja szerint a bizonyítási indítványok teljesítése a vádlott ártatlanságát támasztaná alá.

Másodlagos indítvány az volt, hogy ahol a másodfokú bíróság bizonyítást vett fel, ott a vádlottat mentse fel az ellene emelt vádak alól. A 12. tényállás tekintetében az eljárás megszüntetését indítványozta.

Harmadlagos indítványa a büntetés enyhítésére irányult. A 10 éves időmúlás miatt a kiszabott szabadságvesztés eltűzött. Rövidebb tartamú, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta. A pénzmellékbüntetés mellőzésére, vagy összegének lényeges csökkentésére is indítványt tett.

A vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy ő nem követett el bűncselekményt. Arra hivatkozott, hogy a sátor elkészült, és abból éves szinten az önkormányzatnak 10 milliós bevétele van.

Személyi körülményeivel kapcsolatban azt adta elő, hogy 3,3 hektár kajszibarack ültetvényük van, amiből kb. 4 millió Ft a várható éves bevétel.

Az ügyben az időmúlást nem ő idézte elő, hiszen maga kérte az ügyben a soronkívüliséget.

Okiratokat csatolt abban a körben, hogy a lakóháza tulajdonjogát végrehajtási eljárás során elveszítette. Csatolta még az elmúlt 5 évre vonatkozó adóigazolásokat is.

A vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte. Hivatkozott arra, hogy minden részletet leírt a fellebbezésében.

A Bányakapitányság is igazolta, hogy ő jegyzőként nem adott hozzájárulást.

tanú2 másodfokú tárgyaláson tett vallomásának figyelembevételét kérte.

Hivatkozott arra is, hogy az időmúlás nem az ő hibájából következett be.

A vádlott és védő fellebbezése részben alapos.

A bejelentett vádlotti és védelmi fellebbezések alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be.351.§.(2) bekezdés a/, b/, c/ és d/ pontjai alapján részben megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság csak részben tett eleget ügyfelderítési kötelezettségének.

Egyes tényállási pontokat illetően nem folytatta le teljes körűen a bizonyítást.

Ebbe a körbe tartozik az a mulasztása, hogy nem hallgatta meg a tanú2 a sértettet a tényállás 16. pontjával kapcsolatban. A sértett nem tartózkodott ismeretlen helyen, korábban a távolmaradásait több esetben is kimentette. A 2012. május 15. tárgyaláson a bíróság a rendőri elővezetését rendelte el. A 2012. június 21. tárgyalásra a tanú2 elővezetése nem történt meg, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lezárta, vallomását a tárgyaláson nem olvasta fel, de ennek nem is lettek volna meg a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontjában írt feltételei. Mindezek ellenére ítéletében (32. oldal 3. bekezdés) mégis hivatkozik a tanú nyomozati vallomására.

Ugyanígy nem került meghallgatásra az egyébként évekig elhúzódó bírósági eljárás során egyszer sem tanú6 a 9. tényállási pont kapcsán, holott a nyomozás során ő biztosított a vádlott részére alibit 2003. október 2. napjára, és az elkövetési időt az ügyész csak a perbeszédében módosította.

A tanú6 legutóbb a 2012. június 21. tárgyaláson nem jelent meg szabályszerű idézés ellenére.

Az elsőfokú bíróság ebben az esetben is úgy zárta le a bizonyítási eljárást, hogy a tanú6 vallomását a tárgyaláson nem olvasta fel, de ennek nem is lettek volna meg a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontjában írt feltételei. Mindezek ellenére ítéletében (24. oldal 1. bekezdés) mégis hivatkozik a tanú nyomozati vallomására, és ezt összeveti A vádlott nyilatkozatával, de a vádlott által elmondottakkal is.

Két lényegi tanú meghallgatása maradt el tehát az elsőfokú bírósági eljárásban, melyek közül a vádmódosítás okán tanú6 kihallgatása már szükségtelen.

A fenti eljárási szabálysértést a másodfok bíróság bizonyítás felvételével, tanú2 tanúkenti meghallgatásával orvosolta.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor nem folytatott le bizonyítást a vádlotti védekezés, és a tárgyaláson elhangzott eltérő vallomások tisztázására a tényállás 13. pontja esetében. Elmulasztotta meghallgatni az egyébként rendelkezésére álló, a képviselő-testületi ülésről készített hangfelvételt.

Ezt az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság a hangfelvétel 13. tényállási pontra vonatkozó részének tárgyaláson történő meghallgatásával orvosolta.

Eljárási szabálysértés volt az is - osztva a védő és a fellebbviteli főügyészség álláspontját -, hogy az elsőfokú bíróság nem merítette ki a vádat, és nem állapított meg tényállást a 16. tényállási pontjánál, a tanú2 sérelmére elkövetett csalási cselekmény vonatkozásában.

Kimaradt a tényállásból a vádiratban (12. oldal 4. bekezdés) egyébként szereplő elkövetési magatartás és az okozott kár összege is. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a vádlott felelősségét e cselekményben is megállapította.

Az is elmondható az eljárási szabálysértések körében, hogy az elsőfokú bíróság - a részbeni felderítetlenségre visszavezethetően - több tényállási pontnál hiányosan állapította meg a tényállást.

Egyes tényállási pontoknál az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentétes is a rendelkezésre álló iratok tartalmával.

Az elsőfokú bíróság eljárásában több, ellentétes tartalmú bizonyíték is felmerült bizonyos tényállási pontok vonatkozásában. Ezeket azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg kellő alapossggal, azokat nem vetette össze az eljárás egyéb adataival, nem vont le belőlük megfelelő következtetéseket. Az általa levont ténybeli következtetések többször helytelenek voltak.

A fenti megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be.352.§.(1) bekezdés a/ és b/ pontjai alapján kiküszöbölhetőnek látta.

Szintén eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor nem döntött teljes körűen a vádlott és védő által előterjesztett bizonyítási indítványokról.

A 2012. június 21. napján tartott tárgyaláson kizárólag az útlevel beszerzése, tanú8 meghallgatása, és a becsatolt dvd lemez megtekintése iránti védői bizonyítási indítványok elutasításáról határozott, de ítéletében ezt sem indokolta meg a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontjában írtak ellenére.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez relatív eljárási szabálysértés, mely azáltal nyert orvoslást a másodfokú eljárásban, hogy a vádlott és védő által - egyébként az elsőfokú eljárásban megjelölttel azonos tartalommal - benyújtott bizonyítási indítványokról a másodfokú bíróság határozott, azoknak kisebb részben helyt adva, túlnyomórészt azokat elutasítva.

Az egyes bizonyítási indítványokkal kapcsolatban a másodfokú bíróság az álláspontját az egyes tényállási pontoknál fogja kifejezni a bizonyítékok értékelésekor.

Eljárási szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság azzal is, hogy nem tett teljes körűen, és kellő részletességgel eleget az indokolási kötelezettségének.

Indokolása több helyen is iratellenes, téves, hiányos, lényeges körülményeket figyelmen kívül hagyó, az ellentétes tartalmú okiratok, illetve tanúvallomások értékelését, de sokszor ezek megjelölését is elmulasztó.

A másodfokú bíróság azonban ezt az eljárási szabálysértést is úgy értékelte, hogy az nem olyan mérvű, ami a Be.373.§.(1) bekezdés III/a/ és b/ pontja szerint az ítéletet felülbírálatra teljesen alkalmatlanná tenné, vagy az indokolás teljes mértékben ellentétes lenne a rendelkező résszel.

Ezt az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság az indokolás jelentős mérvű kiegészítésével, pontosításával, az iratellenes megállapítások korigálásával, valamennyi bizonyíték értékelésével, a helyes ténybeli következtetések levonásával tudta orvosolni.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a vádlottnak azt a hivatkozását, hogy hatályon kívül helyezési okot alapozna meg a védő kirendelt védőkénti részvétele a 2011. február 9. napján tartott tárgyaláson.

Megállapítható ugyanis, hogy a védő a 2011. február 9. napján tartott tárgyaláson valóban helyettesítette a vádlott kirendelt védőjét, mely tárgyaláson a tanács összetételének változása miatt az eljárást a bíróság a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetésével megismételte.

Ezen túlmenően viszont később - 2011. szeptember 21. napján, 2011. november 30. napján 2012. március 21. napján is - előről kellett kezdeni az eljárást, mely tárgyalásokon már nem vett részt a vádlott által hivatkozott védő.

A fentiekből következően a hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértés nem állapítható meg.

A vádlott a fellebbezése írásbeli indokolásában kifogásolta tanú¹ és a vádlott poligráfos vizsgálatának mellőzését.

A Be.554/E.§. szerint kiemelt jelentőségű ügyben a tanú vallomása beleegyezése esetén poligráf alkalmazásával is vizsgálható.

A Be.182.§.(1)(2) bekezdése értelmezéséből az következik, hogy poligráf alkalmazására kizárólag a nyomozás során és csak a terhelti vallomás vizsgálata céljából volt korábban lehetőség.

A kiemelt jelentőségű ügyek eltérő eljárási szabályaiból - amely a poligráf alkalmazását a tanúvallomások vizsgálata céljából is megengedi - nem következik az, hogy erre bírósági szakban is lehetőség lenne, az továbbra is kizárólag a nyomozati szakban alkalmazható. Ezt támasztja alá a változatlanul hatályos 4/2007. BK. vélemény is.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a vádlott kizárási kérelmeinek elutasításával kapcsolatos fellebbezését sem.

A másodfokú bíróság megállapíthatónak látta, hogy a kizárási indítványok elutasítására törvényesen került sor. A lefolytatott elsőfokú eljárás irataiból nem állapítható meg olyan körülmény, ami a Be.21.§.(1) bekezdés e/ pontjában

megfogalmazott kizárási okot megalapozhatná. Nem szolgálhat erre alapul a Be.71/A.§.(2) bekezdésének az iratok korábbi felterjesztésekor be nem tartása.

Eljárási szabálysértést valósított meg az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a Be.335.§.(2) bekezdésében írtak ellenére nem bírálta el az előterjesztett polgári jogi igényt.

Ezt az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság ugyancsak orvosolhatónak látta a polgári jogi igény érdemi elbírálásával.

Tényállás kiegészítése:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.351.§.(2) bekezdés a/, b/, c/ és d/ pontjai alapján részben megalapozatlan, de ezt a megalapozatlanságot a Be.352.§.(1) bekezdés a/ és b/ pontjai alapján az iratok tartalma, a felvett bizonyítás alapján és a helyes ténybeli következtetés levonása után kiküszöbölhetőnek látta a másodfokú bíróság az alábbiak szerint:

Az elsőfokú bíróság ítélete a Be.258.§.(3) bekezdés a/ pontjában foglaltak ellenére nem tartalmazza kellő részletességgel a vádra történő utalást, annak a tényállást és a minősítést is érintő módosításait, a vádlottársakkal szemben az elkülönített eljárásokban hozott ítéletek adatait.

Ezért az ítélet 2. oldal 3. bekezdését a vád megjelölésénél azzal egészíti ki, hogy a Nógrád Megyei Főügyészség az I. r. vádlottat 1. rb. a Btk. 317. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntettével (1-10. pontok), 2. rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő nagyobb kárt okozó csalás büntettével (11.,16. pontok), 2. rb. a Btk. 276. § (1) bekezdésébe ütköző, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségével (1-5, 7, 10-11, 16. pontok), I rb. a Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontja szerint minősülő számvitel rendjének megsértése vétségével (12. pont), I rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntettével (13. pont), 2. rb. a Btk. 255. § (1) bekezdése szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntettével (14-16. pontok), és I rb. a Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő közokirat-hamisítás büntettével (14-15. pontok) vádolta.

A Nógrád Megyei Bíróság a 2006. február 13. napján kihirdetett és ugyanekkor jogerőre emelkedett B.172/2005/21. számú ítéletével, miután a IV. r. vádlott ügyét elkülönítette, őt bűnösnek mondta ki folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, ezért őt egy évre próbára bocsátotta. Kötelezte a IV. r. vádlottat az eddig felmerült bűnügyi költségből 53.745 forint megfizetésére.

A Nógrád Megyei Bíróság a 2007. április 13. napján kihirdetett B.41/2006/40. számú ítéletével a II. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett nagyobb kárt okozó csalás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A III. r. vádlottat folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.000 forintban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott 150.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak átváltoztatásáról.

Ellenben a III. r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Megállapította, hogy a II. r. vádlottal kapcsolatban felmerült 10.620 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A Nógrád Megyei Bíróság a 2007. május 10. napján kelt Bk.118/2007/2. számú, 2007. május 22-én jogerőre emelkedett végzésével a III.r. terheltet a vonatkozásában felmerült 141.925 forint bűnügyi költségből 70.000 forint megfizetésére kötelezte és megállapította, hogy a további 71.925 forintot az állam viseli.

Az ügyész a 2012. június 21. napján tartott tárgyaláson a vádirati tényállást módosította, a minősítéseket pontosította az alábbiak szerint:

A vádirat 2, 4, 5, 7, 8. és 10. vádpontjai alatt szereplő tényállásoknál az elkövető csak akként lett megjelölve - az első vádpontból adódóan - hogy a gyanúsított, ezeknél a vádpontoknál a vádlottat nevezte meg.

Az 1. vádpont utolsó bekezdésének második mondatát mellőzte.

Az 5. vádpontban az elkövetési értéket 1.654.000 forintról 1.650.000 forintra módosította.

A 6. vádpontot akként módosította, hogy a vádlott 2003. október 17-én adta fel tanú32 számára a 400.000 forintot.

A 7. vádpont utolsó mondatát azzal egészítette ki, hogy „mivel az önkormányzat illetékmentességet élvezett a peres eljárások során”.

A 9. vádpont elkövetési idejét akként módosította, hogy a vádlott a 350.000 forintot a vádlottól" 2003. október 2-át megelőző 2 hétben - pontosabban meg nem határozható időben - vette át, és nem 2003. október 2-án.

A 16. vádpontban tévesen szerepelt az ingatlan helyrajzi száma, azt helyesbítette 0123/1. és 0123/4-re.

A vádlott által az 1-10. vádpontokban megvalósított cselekményt folytatólagosan elkövettként minősítette.

A 14-16. vádpontokban írt bűncselekmény tévesen Btk.255. §-ként lett megjelölve hivatali visszaélés-ként, ezt helyesbítette a Btk. 225. §-ára.

A vádlott által megvalósított bűncselekmények rendbelisége, a hivatali visszaélés büntette és a közokirat-hamisítás büntette vonatkozásában pontatlanul szerepelt a vádirat 14-15. oldalán. A vádlott cselekménye 3. rb. a Btk. 225. §-ába ütköző hivatali visszaélés büntettének (14, 15, 16. vádpontok) és 2. rb. a Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntettének minősül.

Egyebekben a vádirati tényállást és minősítést változatlanul fenntartotta.

- A másodfokú bíróság az ítélet 2. oldal 4. bekezdését a vádlott személyi körülményeit illetően - a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata, az általa becsatolt okirat alapján - azzal egészíti ki, illetve pontosítja, hogy jelenleg östermelőként dolgozik családi vállalkozásukban, ahol 3,3 hektár kajsziparack ültetvényt művelnek. Éves árbevétele kb. 4 millió Ft. A lakóházának tulajdonjogát végrehajtási eljárás során elveszítette.

- A Salgótarjáni Városi Bíróság B.902/1999/7. számú ítélete 2000. május 23. napján emelkedett jogerőre (nyom. ir. 13. Kötet, 5043. oldal, ítéletkiadmány).

- Ugyanezen oldal 5. bekezdését (elmeorvosszakértői vélemény megállapításai) azzal egészíti ki, hogy a vádlott sem a cselekmények elkövetésekor, sem a vizsgálat idején nem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban, ami képtelenné tette vagy korlátozta volna cselekménye veszélyes következményeinek felismerésében, vagy a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsításában (nyom. ir. 12. kötet 4963. oldal, elmeorvosszakértői vélemény).

Kiegészítésre szorul ez a rész azzal is, hogy a vádlott személyiségzavara ezen cselekmények előfordulását elősegíthette (Salgótarjáni Nyomozó Ügyészség Nyom.91/2005. számú iratai között, IV. kötet 235-239. oldalain található elmeorvosszakértői vélemény).

- Az ítélet 2. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott közszolgálati jogviszonyát a 176/2003.(IX.30.) határozattal szüntették meg felmentéssel, 2003. október 1. hatállyal (nyom. ir. 1. kötet 229. oldal, jegyzőkönyv kivonat a 2003. szeptember 30. testületi ülésről).

- Az ítélet 4. oldal 4. bekezdését **(1. tényállás)** azzal pontosítja, hogy az FB 0167991 számú kiadási pénztárbizonylaton szereplő 500.000 Ft felvételére 2003. április 28. napján került sor (bűnjeljegyzék 2. sorszáma alatt lefoglalt eredeti pénztárbizonylat).

A felvett összegek elszámolása az FB 0192100 számú kiadási pénztárbizonylaton történt meg 2003. május 14-én (bűnjeljegyzék 7. sorsz. alatti iratok, és könyvszakértői vélemény, nyom. ir. 5. kötet 1943-1945. oldalai).

- Az 5. oldal 1. bekezdés 1. mondatából mellőzi az írásszakértői vélemény megállapítására hivatkozást, mert a bizonyítékok értékelése körébe tartozik annak

rögzítése, hogy valamely tény a tényállásában milyen bizonyíték alapján állapít meg a bíróság.

- Ugyanezen bekezdés utolsó mondatát azzal javítja ki, hogy a vádlott a 74.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- Az ítélet 5. oldal 2. bekezdés **(2. tényállás)** 9. sorából mellőzi az „írasszakértői vélemény szerint” mondatrészt a fentebb már kifejtett okból.

- Ugyanezen bekezdés utolsó mondatát azzal javítja ki, hogy a vádlott a 250.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

Megállapítja, hogy az együttes³ nevében 2003. november 18-án 100.000 Ft postai befizetése történt a sértett felé. Ilyen összeget azonban tanú²⁴ nem adott postára (tanú²⁴ tárgyalási nyilatkozata B.92/2007/7. tjkv. 16. oldal, a sértett által becsatolt bizonylat, másodfokú iratok 12.sorsz.). Ezt az összeget a vádlott fizette be, és ezzel 100.000 Ft kár megtérült.

- Az ítélet 5. oldal 3. bekezdés **(3. tényállás)** első sorát azzal pontosítja, hogy a kiadási pénztárbizonylat száma helyesen FB 0192325 (bűnjeljegyzék 8. tétel alatt lefoglalt eredeti kiadási pénztárbizonylat).

- Ugyanezen bekezdés harmadik mondatából mellőzi az „írasszakértő megállapítása szerint” mondatrészt, és az utolsó mondat utolsó sorát azzal javítja ki, hogy a vádlott a 100.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- A 6. oldal 12. sorából és 20. sorából mellőzi „az igazságügyi írásszakértő megállapította” mondatrészt.

- Ugyanennek a bekezdésnek az utolsó mondatát akként helyesbíti, hogy a vádlott tanú²⁶ esetében 150.000 Ft-al sajátjaként rendelkezett, míg tanú²⁸ esetében a 20.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

Az okozott kárból tanú²⁶ visszafizetése miatt 150.000 Ft megtérült.

- Az ítélet 6. oldal 2. bekezdés első sorát **(4. tényállás)** azzal pontosítja, hogy 2003. június 3. napján került sor az FB 0192208 számú kiadási pénztárbizonylaton megjelölt összeg felvételére.

Azzal is pontosítja ezt a bekezdést, hogy az FB 0192273 számú kiadási pénztárbizonylaton 97.000 Ft felvételére került sor, melyből 70.000 Ft „községi vásárnap videózás” címén lett felvéve. A 97.000 Ft átvételéről külön átvételi elismervény is készült 2003. július 31. napján, melyet átvevőként a vádlott írt alá (Bűnjeljegyzék 16. tétele alatt lefoglalt iratok).

- A 7. oldal első bekezdésének első mondatát és a 4. mondatát azzal helyesbíti, hogy a vádlott tanú29 vonatkozásában a 135.000 Ft-ot, illetve tanú30 vonatkozásában a 400.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- A 7. oldal 1. bekezdését követően rögzíti, hogy a 645902, és 645954 sorszámú számlákat tartalmazó készpénzfizetési számlatömböt a vádlott nevére vásárolták 2000. április 25. napján a Kft6-nál (nyom.ir.2351. oldal, a Kft6. tájékoztatója).

- Az ítélet 7. oldal 2. bekezdés **(5. tényállás)** 7. sorában elsőként megjelölt kiadási pénztárbizonylat száma helyesen FB 0167946 (bűnjeljegyzék 26. tétele alatt lefoglalt eredeti kiadási pénztárbizonylat).

- Ugyanezen bekezdés 5. mondatát azzal pontosítja és egészíti ki, hogy az 500.000 Ft átvételéről szóló megbízási szerződés kelte 2003. május 15. (bűnjeljegyzék 29. tétele alatt lefoglalt irat).

Ezen túlmenően a vádlott az elszámoláshoz becsatolta a 2003. június 12. napján kelt, és 250.000 Ft átvételéről szóló megbízási szerződésmódosítást is (bűnjeljegyzék 30. tétele alatt lefoglalt irat).

- A bekezdés utolsó sorát azzal helyesbíti, hogy a vádlott az 1.650.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- Ezt követően rögzíti azt is, hogy a vádlott 2004. február 9. napján tanú31 nevében 500.000 Ft-ot adott postára a sértett részére, melyet 2004. február 9. napján az önkormányzat számláján jóvá is írtak.
Ezzel 500.000 Ft kár megtérült.

- A 8. oldal 2 bekezdés **(7. tényállás)** első sorában feltüntetett kiadási pénztárbizonylat száma helyesen FB 0192490 (bűnjeljegyzék 32. tétele alatt lefoglalt eredeti kiadási pénztárbizonylat). A pénztárbizonylat szöveges részében tanú39 perköltség illetékbélyeg szerepel.

Az FB 0192490 és az FB0192494 kiadási pénztárbizonylatokon felvett összesen 282.000 Ft elszámolására csatolta be a vádlott a CC5000394 sorszámú 282.000 Ft-ról kiállított számlát, melynek bal felső sarkán tanú39 per felirat szerepel (bűnjeljegyzék 32. és 34. tétele alatti iratok).

Az FB 0192273 kiadási pénztárbizonylaton felvett 27.000 Ft elszámolására csatolta be a vádlott a 1291985 sorszámú bevételi pénztárbizonylatot, melynek felső részén tanú40 közbiztonság eljárás kézírás szerepel (bűnjeljegyzék 16. tétele alatti iratok).

Az FB 0192268 számú kiadási pénztárbizonylaton felvett 48.000 Ft elszámolására csatolta be a VB 908932 sorszámú nyugtát, melynek felső részén 800.000 Ft passzív táppénz visszaköv. bírósági úton kézírás szerepel (bűnjeljegyzék 35. tétel alatti iratok).

Az FB 0192320 kiadási pénztárbizonylaton felvett összeg elszámolására csatolta be a 60.000 Ft értékű vásárlásról szóló 001880 sorszámú készpénzfizetési számlát,

melynek felső részén tanú41 bírósági per kézírás szerepel (Bűnjeljegyzék 10. tétel alatti iratok).

Az FB 0192346 kiadási pénztárbizonylaton felvett 60.000 Ft elszámolására csatolta be a CC 5000400 sorszámú számlát, melynek felső részén a tanú41 bírósági per (aratás) kézírás szerepel (Bűnjeljegyzék 33. tétel alatti iratok).

A vádlott a felvett 477.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- Az ítélet 8. oldal utolsó bekezdését **(8. tényállás)** azzal pontosítja, hogy a vádlott az FB 0192320 számú kiadási pénztárbizonylaton összesen 700.000 Ft-ot vett fel, mely bizonylat szöveges részében talajelőkészítés címén 241.083 Ft került feltüntetésre.

Ennek az összegnek az elszámolására csatolta be a vádlott a tanú42 által kiállított K 0627910 sorszámú 300.720 Ft összegről kiállított számlát, melynek hátoldalán kézírásos feljegyzésként szerepel, hogy „Önkormányzati tulajdon 082/1 hrsz. 15 ha terület”, és amelyhez a kérdéses ingatlanról tulajdoni lap másolat is csatolásra került.

A számlán „kifizethető 270.000 Ft” kézírásos feljegyzés szerepel a polgármesteri hivatal bélyegzőjével és a vádlott aláírásával (bűnjeljegyzék 10. sorsz. alatt lefoglalt eredeti okiratok).

- Az ítélet 9. oldal 2. bekezdését **(9. tényállás)** azzal pontosítja, hogy a szerződés aláírására 2003. március 26. napján került sor. A szerződés szerint a vételár 800.000 Ft és 25 m³ ipari fa volt.

A hátralékos összeget a vevőnek 2003. március 28. napjáig kellett teljesítenie (nyom. ir. 8. kötet 3207. oldal adásvételi szerződés).

Az elkövetési időpontot 2003. szeptember 25. napjában 16 óra 30 percet követő időben határozza meg (nyomozati iratok 6. kötet, 2325. oldal, a vádlott”, tanú43, tanú44 tanúk nyilatkozatai, Salgótarjáni Nyomozó Ügyészség Nyom.91/2005. számú irat I. kötet 154-179. cellainformációk a vádlott telefonjáról).

- A bekezdés utolsó mondatát azzal javítja ki, hogy a vádlott az átvett 350.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- Az ítélet 9. oldal 3. bekezdés **(10. tényállás)** első mondatát azzal egészíti ki, hogy a tanulmányi szerződést a vádlott mint munkavállaló 2003. augusztus 14. napján kötötte meg a tanú1 polgármester mint munkáltatóval.

A tanulmányi szerződés 2. pontja szerint a munkáltató a munkavállaló részére a költségtérítéssel járó képzéshez - félévenként - 500.000 Ft-ot biztosít. Az első félévhez 2003. augusztus 15-én, a második félévhez 2004. január 15-én. A munkáltató csak a költségtérítéssel járó képzés összegét vállalja. A tanév során felmerülő utazási és szállásköltségeket a munkavállaló viseli.

- Ugyanezen bekezdés 5. mondatát azzal egészíti ki, hogy a vádlott becsatolta még az index megnyitási díj címén befizetett 4.000 Ft-ról szóló postai feladóvevényt is.

- A 6. mondatot azzal egészíti ki, hogy a Közgazdaságtudományi és Államigazgatási Egyetem számlájára a 4.000 Ft indexmegnyitási díj is befizetésre került (bűnjeljegyzék 19. sorsz. alatt lefoglalt iratok).

- Az utolsó mondatot azzal pontosítja, hogy a vádlott a jogosulatlanul felvett 381.000 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- Rögzíti azt is, hogy a vádlott tanulmányi szerződésből eredő tartozása miatt a sértett a vádlott részére járó járandóságból 351.373 Ft-ot visszatartott, így ezzel az összeggel a kár részben megtérült (sértett 16-6/2006. számú, 2006. január 26-án kelt tájékoztatása, bírósági iratok 186. sorsz.).

Az nem nyert bizonyítást, hogy a vádlott 2003. október 17. napján sértett részére befizetett volna 345.000 Ft-ot (Községek Körjegyzőségének 2012. május 16. átirata, bírósági iratok 171. sorsz.).

- Az ítélet 10. oldal 1. bekezdését **(11. tényállás)** azzal egészíti ki, hogy a búza értékesítésére 2003. július 16. napján került sor a Kft4. nevében kiállított 021751 számú készpénzfizetési számla alapján.

Az 566.440 Ft-ot a vádlott vette át 2003. július 16. napján a 1372 számú pénztárbizonylaton (nyom. ir. 1. kötet 255. oldal, a Kft4. feljelentéséhez csatolt kiadási pénztárbizonylat).

- Rögzíteni kell a Kft4. tulajdoni viszonyait is az alábbiak szerint:

A Kft4-t a cégbíróság 2003. július 23. napján jegyezte be a 2003. június 17-én kelt létesítő okirat alapján.

Jegyzett tőkéje 3.000.000 Ft volt. Közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkezett a sértett, aki a jegyzett tőkéből 2.900.000 Ft-ot fizetett be.

A Kft. tagja és ügyvezetője tanú45 volt, aki a jegyzett tőkéből 100.000 Ft-ot fizetett be (nyom. ir. 6. kötet 2053-2061 oldalai, cégiratok).

A vádlott az 566.440 Ft-ot jogtalanul eltulajdonította.

- Az ítélet 10. oldal 2. bekezdését **(12. tényállás)** azzal egészíti ki, hogy a bizonylati rend megsértése nem idézett elő a sértettnél a Sztv. szerinti megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát (könyvszakértő igazságügyi könyv-és adószakértő 2013. április 16. napján készített könyvszakértői vélemény kiegészítése).

- Az ítélet 10. oldal 3. bekezdés **(13. tényállás)** 3. mondatát azzal egészíti ki, hogy a Mérnöki Iroda a szakvéleményt 2003. március 1. napján készítette el (nyom. ir. 1. kötet 197. oldal, szakvélemény).

- E bekezdés 6. mondatát azzal egészíti ki, hogy a sértett a 2003. március 28. napján tartott testületi ülésen hozott 43/2003.(III.28.) számú határozatával döntött az ingatlan eladásáról tanú1 részére, és a vételárat 1.500.000 Ft-ban állapította meg (bűnjeljegyzék 46. sorsz. alatt lefoglalt jegyzőkönyv).

- Az ítélet 11. oldal 1. bekezdés **(14. tényállás)** utolsó előtti mondatából mellőzi „az igazságügyi írásszakértő szerint” mondatrészt.

- Az ítélet 11. oldal utolsó, és 12. oldal első bekezdése helyett **(15. tényállás)** a másodfokú bíróság az alábbi tényállást állapítja meg:

A vádlott édesapja, tanú38, a Község képviselő-testületéhez kérelmet nyújtott be az önkormányzat tulajdonában álló ingatlan vagy ingatlanok - köztük a 1861 hrszú - eladására.

A képviselő testület a 2003. augusztus 11. napján tartott testületi ülésen meghozott 133/2003. (VIII.11.) számú határozatával az ingatlan vagy ingatlanok eladását megszavazta.

Azt az eljárás során nem lehetett minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a képviselő-testület kizárólag az ingatlan, vagy még további 5 db ingatlan (1679, 1680, 1859, 1863,1866.) eladását szavazta-e meg.

A 2003. szeptember 4. napján elkészített és tanú21 ügyvéd által ellenjegyzett adásvételi szerződésben a fenti 6 db helyrajzi számú ingatlan eladása szerepelt 67.220 Ft értékben.

Az ügyvéd ugyan nem tekintette meg a nem általa elkészített adásvételi szerződés ellenjegyzése előtt az alapul szolgáló testületi határozatot, de érdeklődött tanú1 polgármesternél, aki úgy nyilatkozott, hogy minden rendben van, a képviselő-testület az eladást megszavazta.

Az ügyvéd az ellenjegyzett szerződést tanú1 polgármesterrel aláíratta, és a Körzeti Földhivatalba benyújtotta.

A Körzeti Földhivatal a 35051/2003.IX.15. számú határozatával a tulajdonváltozást átvezette, tanú38 nevére a tulajdonjogot valamennyi ingatlan tekintetében bejegyezte, a vádlott pedig valamennyi ingatlanra haszonélvezeti jogot szerzett. A tulajdonjog bejegyzése ellen a sértett fellebbezést nem jelentett be.

- Az ítélet 12. oldal 2. bekezdés **(16. tényállás)** 5. és 6. mondata helyébe az alábbiakat illeszti:

A vádlott résztulajdonos magánszemélyként adott hozzájárulást 2003. július 2. napján a bányatelek megállapításához (nyom. ir. 9. kötet 3851. oldala).

Jegyzőként a bányatelek megállapításához szakhatósági hozzájárulást nem adott (Bányakapitányság átirata, másodfokú iratok 11. sorsz.).

- Ugyanezen bekezdés utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy a Bányakapitányság a 2790/2003. számú határozatával utasította el a Kft2. kérelmét.

- A 13. oldal 2. bekezdéséből kirekeszti az alábbiakat: „a vádlott e cselekménysorozatban tehát egyrészt hivatali helyzetével visszaélt, amikor az érvényes településrendezési tervvel ellentétben hozzájárulását adta mint jegyző a bányatelek megalapításához, hogy ezzel a Kft2-nek előnyt biztosítson, másrészt ..”

- Ugyanezen bekezdést követően rögzíti az alábbiakat is: Azt az eljárás során nem lehetett minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a vádlott átvett-e 300.000-500.000 Ft közötti összeget tanú2-től, mikor és milyen céllal, továbbá, hogy tanú2-t tévedésbe ejtette vagy tévedésben tartotta volna.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, és így a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Bizonyítékok értékelése:

A tényállás 1. pontjához:

Az elsőfokú bíróság e tényállás kapcsán csak részben mutatta be iratszerűen a vádlotti védekezést, mert nem rögzítette azt a vádlotti előadást, hogy a 224.000 Ft átvételénél tanú is jelen volt, akit az első tárgyalási vallomásában (B.41/2006/32. tjkv., 2007. február 12.), de még a 2008. november 12. (B.92/2007/63. tjkv.) kihallgatásakor sem kívánt megnevezni.

Ezt a tanút - tanú8-t - először a 2010. szeptember 27. tárgyaláson (B.92/2006/107. tjkv.) jelölte meg azzal, hogy nevezett nemcsak jelen volt a pénz átadásánál, de egyben okirati tanú is.

Arra is hivatkozott, hogy ezt a tanút az őt kihallgató rendőr (tanú46) személye miatt nem jelölte meg a nyomozás során.

A tanú meghallgatását a vádlott bizonyítási indítványként is előterjesztette a 2011. június 22. napján tartott tárgyaláson (B.92/2006/121. tjkv.V-I. melléklet), majd a 2012. május 2. napján benyújtott bizonyítási indítványában is feltüntette (B.92/2006/166. sorszám).

Fellebbezése indokolásában is előterjesztette bizonyítási indítványként tanú8 tanú meghallgatását, azt állítva, hogy nevezett alá is írta a 224.000 Ft átvételéről szóló elismervényt.

A bűnjelként lefoglalt, és az elszámoláshoz csatolt eredeti átvételi elismervény (bűnjeljegyzék 7. tétele) szerint azt tanú8 nem írta alá. Az átvételi elismervényen egyedül tanú23 neve került feltüntetésre átvevőként.

Tanú23 tárgyalási nyilatkozata szerint nem emlékezett olyanra, hogy a pénz átadásakor bárki jelen lett volna kettőjükön kívül (B.92/2007/7. tjkv. 12. oldal).

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban a tanú23 következetes vallomásra, mely szerint a fellépési díjuk valóban 224.000 Ft volt, de a vádlott neki csak 150.000 Ft-ot adott át, és erről az összegről állították ki később a számlát.

A tanúnak azt az állítását, miszerint az átvételi elismervényen lévő aláírás nem tőle származik, az írásszakértői vélemény is megerősítette.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőbírói álláspontot (ítélet 14. oldal 1. bekezdés közepe), hogy „a szerződés megkötésének körülményeire, baráti kapcsolatokra, illetve egyéb tényekre vonatkozó vádlotti előadás” ne lett volna elfogadható.

A vádlott és a tanú23 vallomása között nem volt ellentét a szerződésben meghatározott fellépési díj kérdésében, és tanú23-nak azt a tárgyalási nyilatkozatát sem cáfolta a vádlott, hogy nagyon jóban voltak.

Az sem volt vitás, hogy tanú23 tanú1-gyel ugyancsak jó viszonyt ápolt.

Így ezen vádlotti nyilatkozatok elvetésére nem volt kellő alap.

Tanú22 e tényállással kapcsolatban tett nyilatkozata abból a szempontból volt értékelhető, hogy a pénzek kifizetése és nyilvántartása hogyan történt, de e tényállásnál a vádlott nem vitatta a megjelölt összegek felvételét.

E tételek felvételét és elszámolását tartalmazza egyébként a bűnjelként lefoglalt füzet is (elszámolásra kiadott összegek nyilvántartása).

Mellőzte a másodfokú bíróság az indokolásból a vádlott által bemutatott átvételi elismervénnyel kapcsolatos állásfoglalást, mert jelen ügyben az a bűnjelként lefoglalt átvételi elismervény szolgált bizonyítékkal, mely vonatkozásában az írásszakértő az azon lévő aláírást vizsgálta, annak fénymásoltságára, összeollózottságára megállapítást nem tett.

Módosítani kellett a tényállásban rögzített elkövetési magatartást is, mert a bűncselekmény a 74.000 Ft jogtalan eltulajdonításával valósult meg.

Ennek indokát a másodfokú bíróság majd a jogi indokolás körében adja meg.

A fenti bizonyítékok tükrében a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak tanú8 tanúként meghallgatását.

Ennek ellene szolt, hogy a vádlott nem adta elfogadható okát, hogy a tanú megnevezésével miért késlekedett, hogy a vádlotti állítással szemben nevezett nem írta alá okirati tanúként az átvételi elismervényt, és 10 év távlatából több mint kétséges, hogy a tanú értékelhető vallomást tudna tenni az átvett összegről, ami megdönthetné tanú23 következetes nyilatkozatát, és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokat.

E tényállási pont kapcsán terjesztette elő a vádlott tanú9 tanúkénti meghallgatása iránti bizonyítási indítványát, aki kistérségi menedzserként dolgozott, és az önkormányzat által kapott támogatást tudná tanúsítani.

Ennek a kérdésnek a tényállás szempontjából nincs jelentősége, így a tanú kihallgatása szükségtelen.

A tényállás 2. pontjához:

E tényállás tekintetében is szükségesnek látta a másodfokú bíróság az indokolás kiegészítését, mert az indokolás itt sem tartalmazta kellő részletességgel a vádlotti védekezést, illetve az egyéb bizonyítékokat sem.

Ezen túlmenően az indokolás olyan személyekre is hivatkozott (tanú47 és tanú48), akiket tanúként a bíróság nem hallgatott meg.

Nem utalt kellő részletességgel az írásszakértői vélemény megállapításaira sem.

A vádlott a nyomozás során a 2004. április 6. kihallgatásakor (nyom. ir.13. kötet 1511. oldaltól) az FB 0192301 számú kiadási pénztárbizonylattal összefüggésben azt állította, hogy azon nem az ő aláírása van, az durva hamisítás.

Az FB 192322 számú kiadási pénztárbizonylattal kapcsolatban is úgy nyilatkozott, hogy az aláírása hamis.

Állította, hogy a lefoglalt, és az elszámoláshoz csatolt megállapodás az együttes2 (bűnjeljegyzék 36. tétel) megfelel a valóságnak, és a 250.000 Ft-ról szóló átvételi elismervény is.

A tárgyaláson (B.41/2006/32. tjkv) is azt állította, hogy tanú 16 megkapta a 250.000 Ft-ot, és mivel számlát nem tudott adni, ezért ő ragaszkodott ahhoz, hogy sajátkezüleg írja meg az átvételi elismervényt.

Tanú24 számlájával összefüggésben arra hivatkozott, hogy az írásszakértői vélemény szerint az nem alkalmas következtetés levonására.

Vitatta, hogy az MA 669811 számú számlán lévő aláírás tőle származna, és ugyanígy a Tanú24-gyel kötött megállapodáson lévő aláírásról is úgy nyilatkozott, hogy az durva hamisítvány.

Hiányolta azt is, hogy a vád nem tartalmazza, hogy az együttes3 2003. novemberében visszaküldte a fellépési díjat.

A B.92/2007/63. tárgyalási jegyzőkönyvben szereplő vallomásában arra is hivatkozott, hogy az írásszakértői vélemény 33/b. pontja szerint az elismervényen lévő aláírás tanú16-tól származik.

A tanú16 lényegében következetes nyilatkozatokat tett a nyomozás, illetve a bírósági eljárás során. A nyomozás során be is csatolta a birtokában lévő eredeti megállapodást, ami 100.000 Ft-ról szólt.

Állította azt is a nyomozás során, hogy ezen összeg átvételéről egy kézzel írt átvételi elismervényt adott át a vádlottnak (nyom. ir. 9. kötet 3913. oldaltól).

Az elszámoláshoz becsatolt megállapodás elétárása után úgy nyilatkozott, hogy az egy sokszor fénymásolt hamisítvány. A szintén csatolt átvételi elismervényről pedig azt állította, hogy azt ő sosem látta, az aláírás sem tőle származik.

A tárgyaláson a tanú16 (B.92/2007/7.tjkv. 18. oldal) megerősítette, hogy a vádlott kérésére írt egy átvételi elismervényt 100.000 Ft-ról.

A vádlott által becsatolt 250.000 Ft-ról szóló átvételi elismervényről úgy nyilatkozott, hogy azt a felesége írta és ő írta alá, de az abban szereplő számokat nem ő írta.

Nem tért ki az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése között a tárgyaláson kihallgatott a tanú17 vallomására, pedig azt a vádlott és védője is ellentétesnek látták a tanú16 állításával. Kifogásolták a szembesítés elmaradását is.

A tanú17 a nyomozás során (nyom. ir. 9. kötet, 3935. oldal) úgy nyilatkozott, hogy az együttes2 mindig ő készítette a megállapodást. A lefoglalt megállapodást (bűnjeljegyzék 36. tétel) elé is tárták, és a tanú több pontban meg jelölte, hogy az miért hamisítvány. Ugyanígy hamisítványnak tartotta az elétárt átvételi elismervényt is, azt nem ő és nem is a férje írta alá és a tartalma sem felel meg a valóságnak.

A tárgyaláson (B.92/2007/7. tjkv. 20. o.) a tanú17 csak a megállapodással kapcsolatban nyilatkozott, nyomozati vallomását fenntartva. Egyebekben előadta, hogy akkor ő nem volt lent községben.

A tanú16 a nyomozás során valóban becsatolta az ítélet 15. oldalán hivatkozott tanúsítványt, az abban szereplő két tanút (tanú47 és tanú48) a bíróság nem hallgatta ki, emiatt a rájuk történt hivatkozást a másodfokú bíróság kirekesztette.

Az írásszakértői vélemény a 32. pontjában, és nem a vádlott által hivatkozott 33. pontban (nyom. ir. 5. kötet 1891. oldal) nyilatkozott az FB 0192322 számú eredeti pénztárbizonylatról és a felvett összeg elszámolására becsatolt iratokról.

Megállapította, hogy a bizonylaton az összeg átvevőjénél lévő aláírás a vádlottól származik.

Az együttes 2-vel kötött megállapodásról pedig azt rögzítette, hogy azt fénymásolási eljárással manipulálták. Az utólag beírt számjegyek és kézírás kivitelezésében az írásmintákat adó személyek kézeredetét nem tudta bizonyítani.

A megállapodás bal alsó részén lévő fénymásolt és középen alul eredetben a vádlottnak vélelmezhető aláírások a vádlottól származnak.

Az ehhez a bizonylathoz csatolt átvételi elismervényen található a tanú16 aláírás nem tanú16-tól származik. Az aláírás kivitelezésében az írásmintákat adó személyek kézeredetét nem tudta bizonyítani.

Az FB 0192301 számú kiadási pénztárbizonylathoz mellékelt átvételi elismervényről az írásszakértő úgy nyilatkozott, hogy az azon lévő aláírás származhat a vádlottól.

A másodfokú bíróság által sem volt elfogadható az a vádlotti védekezés, hogy az FB 0192301 számú kiadási pénztárbizonylathoz csatolt átvételi elismervényen lévő vádlotti aláírás hamisított lenne. Az ekkor felvett összeggel a vádlott az FB 192322

számú kiadási pénztárbizonylaton, a hozzá csatolt iratokkal számolt el. Ez utóbbi pénztárbizonylaton lévő aláírást az írásszakértő is a vádlottéval azonosította. A szakértőnek az elszámolásul csatolt iratokkal kapcsolatos megállapításai is cáfolták a vádlotti védekezést.

A vádlott által becsatolt kézzel írt átvételi elismervény az elszámoláshoz becsatolásra nem került, azt így írásszakértő nem is vizsgálta, de a tanú16 egyéb bizonyítékokkal is alátámasztott vallomásra figyelemmel arra nem is volt szükség. Ebből következően pedig nem releváns a tanú16 azon tárgyalási nyilatkozata, hogy azt felesége írhatta, kivéve a benne szereplő számokat. A tanú17 ugyanis csak arra nézve tett vallomást, hogy a megállapodásokat szokta ő írni, de akkor ő nem járt községben.

Nincs tehát ellentét a releváns állítások kapcsán a két tanú vallomása között, így az e körben előterjesztett bizonyítási indítványokat sem látta a másodfokú bíróság teljesíthetőnek.

Tanú16 és tanú17 tanú kihallgatása és szembesítésük ebben a körben szükségtelen.

Tanú24 vallomását az elsőfokú bíróság helyesen értékelte ítélete 15. oldalán. Az csak annyiban szorul kiegészítésre, hogy a tanú hamisnak jellemezte a nyomozás során neki bemutatott megállapodást is.

Az írásszakértő nemcsak azt állapította meg, hogy az MA 669811 számú számlát hamisították meg, ahol a hozzáírások kivitelezésében nem tudta bizonyítani az írásmintákat adó személyek kézeredetét, hanem azt is megállapította, hogy a megállapodáson található tanú24 névaláírás nem tanú24-től származik.

Megállapította azt is - szemben a vádlotti állítással - hogy a megállapodáson, a lap jobb oldalán lévő aláírás a vádlottól származik.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a vádlotti védekezés nem fogadható el, és a tényállás megállapítása alapjául a tanú24 következetes vallomása, és az írásszakértői vélemény szolgálhat alapul.

A vádlott által hivatkozott, az együttes3 részéről történt 100.000 Ft-os visszautalással kapcsolatban a másodfokú bíróságnak észlelnie kellett, hogy ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság ítéletében semmilyen indokolást nem adott.

Ezzel kapcsolatban ellentétes adatok állnak rendelkezésre.

A tanú22 a 169. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyvben felvett vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a tárgyalási szünetben megkereste a vádlott által hivatkozott visszafizetésekkel kapcsolatos papírokat, és azt mondta, hogy volt az együttes3-féle visszafizetés. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megkereste a bankot, aki válaszában (176. sorsz. bírósági irat) arról tájékoztatta a bíróságot, hogy a sértett pénzforgalmi számlájára 2003. november 18. napján 100.000 Ft összegű befizetés nem érkezett.

A másodfokú eljárásban az önkormányzattól bekért bizonylat alapján azonban megállapítható volt, hogy a fenti összeg meg is érkezett az önkormányzat számlájára.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a befizetés megtörténtét.

Az is kétséget kizáróan megállapítható volt tanú²⁴ nyilatkozata alapján, hogy ő ilyen összeget nem adott postára.

Ennek az összegnek a befizetése egyedül a vádlottnak állt érdekében.

A tényállás 3. pontjához:

Itt is szükségesnek látta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által adott indokolás kiegészítését.

A vádlott a tárgyalási vallomásában (B.41/2006/32. tjkv.) arra is hivatkozott, hogy az FB 0192325 számú kiadási pénztárbizonylaton szereplő összeget nem vette át, mivel a bizonylaton az átvevő rovat üres, és ellenőrként sem írta alá.

Tanú²⁶ esetében bemutatta a 2003. augusztus 20. napján kelt saját kezűleg írt átvételi elismervényt, ami bizonyítja, hogy a tanú²⁶ átvette a 160.000 Ft-ot. A polgármesteri hivatal által becsatolt átvételi elismervény dátuma pedig augusztus 21. Kifogásolta, hogy a nem szabályos minősítés tanú²⁷, tanú²² aláírással 2003. augusztus 18. dátummal került az iratra, tehát három nappal korábban.

Tanú²⁸ esetében azt adta elő, hogy a valóságban nem is készült átvételi elismervény. A polgármesteri hivatal által becsatolt elismervény dátuma augusztus 23., és ennek hátoldalán is 2003. augusztus 18. dátummal, 5 nappal korábban szerepel, hogy szabálytalan, tanú²⁷, tanú²² aláírásokkal.

Azt a vádlott nem vitatta, hogy tanú²⁵, tanú²⁶ és tanú²⁸ milyen összegeket vettek át.

Tanú²⁵ vallomását az elsőfokú bíróság helyesen mutatta be az ítélete 16. oldalán, és helyesen hivatkozott ezzel összefüggésben az írásszakértői vélemény megállapítására is.

Nem látta elfogadhatónak a másodfokú bíróság sem azt a vádlotti védekezést, hogy az FB 0192325 számú pénztárbizonylaton lévő összeget ő nem vette volna át, pusztán azon okból, hogy azon az aláírása nem szerepel.

A lefoglalt iratok között más esetekben is szerepelnek olyan bizonylatok, ahol a vádlotti aláírás hiányzik, ugyanakkor más bizonyítékok alapján az összeg vádlott általi átvétele megállapítható.

Jelen esetben a vádlotti pénzátvételre nemcsak tanú²³ e tekintetben következetes vallomása szolgált bizonyítékkal, de az a körülmény is, hogy tanú²⁵ vallomása

szerint ő a vádlottól vette át a pénzt, az elszámoláshoz becsatolt, hamis átvételi elismervény is ezt igazolja, melyet az írásszakértői vélemény szerint a vádlott készített.

A felvett összeggel való elszámolás tehát a vádlottnak állt érdekében, és a hamis okiratot is ő csatolta be.

A tanú26-t érintő cselekményrésznél helyesen foglalta össze az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezés lényegét, és a vele szemben elfogadott, tanú26 által tett tanúvallomást.

A tanú következetes előadást tett a vádlott által neki átadott pénzösszegekkel kapcsolatban, az általa aláírt különböző átvételi elismervényekről.

Nyilatkozott az FB 1092320 számú kiadási pénztárbizonylathoz elszámolásul becsatolt átvételi elismervényről is, mely állítását az írásszakértői vélemény is megerősítette.

A vádlott által becsatolt 2003. augusztus 20. keltezésű átvételi elismervény - ami egyébként ugyanúgy 160.000 Ft átvételéről szólt - nem nyert becsatolást az elszámoláshoz, azt írásszakértő nem is vizsgálta.

Ugyanakkor viszont a 2003. augusztus 21. keltezésű átvételi elismervényről az írásszakértő nemcsak azt állapította meg (nyom. ir. 5. kötet 1871-1873. oldala), hogy az azon lévő aláírás nem tanú26-tól származik, hanem azt is, hogy az irat közepén található a vádlottnak vélelmezhető aláírás a vádlottól származik.

Ebből következően tehát a vádlotti védekezés, hogy a hamis okiratot nem ő írta, illetve csatolta be, nem volt elfogadható.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében nem adott indokolást a tényállás a tanú28-t érintő részével kapcsolatban, nem mutatta be a vádlotti védekezéssel szemben elfogadott bizonyítékokat, de a tényállásból, illetve az indokolásából (ítélet 17. oldal 1. bekezdés) megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tanú28 vallomását, és az ezt alátámasztó írásszakértői véleményt elfogadta.

A tanú28 végig következetes vallomást tett abban a kérdésben - melyet egyébként a vádlott sem vitatott - hogy a vádlottól szállítási költségként csak 2.000 Ft-ot vett át. Azt is határozottan állította a tanú, hogy a neki bemutatott, 2003. augusztus 23. keltezésű átvételi elismervényt ő nem is látta, az azon lévő aláírás nem tőle származik, tartalma sem valós, mert nem vett át 22.000 Ft-ot.

Az írásszakértői vélemény (nyom. ir. 5. kötet, 1873. oldala) is megállapította, hogy az átvételi elismervényt nem tanú28 írta alá.

Megállapítható az is - ugyancsak az írásszakértői vélemény alapján -, hogy az FB 0192320 számú kiadási pénztárbizonylaton szereplő összeget a vádlott vette át, arról elszámolnia is neki kellett, ebből következően ő csatolta be elszámolásul a hamis átvételi elismervényt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a vádlotti érvelést sem, hogy a fentebb megjelölt tanú²⁶, és tanú²⁸-féle átvételi elismervény más általi becsatolására lehetne következtetni a fenti két okirat hátoldalán tanú²⁷ és tanú²² által 2003. augusztus 18. dátummal írt feljegyzésből.

Ennek tanú²² (B.92/2007/29. tjkv 19. oldal) és tanú²⁷ ((B.92/2007/7. tjkv 55. oldal) megfelelő és elfogadható magyarázatát adták, amikor akként nyilatkoztak, hogy a szabálytalanságot a 2003. augusztus 18. kiadási pénztárbizonylattal kapcsolatban állapították meg, ezért írták a szabálytalan elszámolásokra a kiadási bizonylat dátumát.

A tényállás 4. pontjához:

A vádlotti védekezés bemutatása itt is kiegészítésre szorult.

A vádlott ugyanis az FB 0192273 számú kiadási pénztárbizonylattal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az azon szereplő pénzösszeget ő nem vette át, mivel arról hiányzik az aláírása.

Arra is hivatkozott a 645902, és a 645954 számú számlákkal összefüggésben, hogy azokat ő nem vásárolhatta 2000. április 25-én a Kft4-től, mert ebben az időpontban ő orsyag1ben tartózkodott.

Erre a körülményre kérte már a nyomozás során is a bevont útlevelének beszerzését (B.41/2006/32. tjkv.).

Védekezéséhez tartozott még az is, hogy az általa fénymásolatban becsatolt 856659 számú számlán található feljegyzés szerint, amely egyébként 46.500 Ft-ról lett kiállítva tanú³⁰ által, szerepel egy a tanú¹ által írt feljegyzés azzal a szöveggel, „ha ezt rendezem, akkor 350.000 Ft jár nekem”. Állította, hogy ezen számlán szereplő összeg átutalása nem történt meg, az nem ment át az önkormányzat rendszerén, mert akkor rajta lenne az aláírása.

Ezzel arra utalt, hogy sikkasztás tanú¹ részéről történt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az ítélet 32. oldal utolsó mondatában kifejtett érvelését, miszerint a tanú¹ vallomásait a jelenlegi haragos viszonyuk miatt mellőzte a bizonyítékok értékelésénél, már csak azért sem, mert ennek ellenére az elsőfokú bíróság mégis több vádpontban hivatkozik rá (11. és 15. tényállás), míg más esetekben (pl. 13. tényállás) mellőzhetetlen lett volna tanú¹ nyilatkozatainak értékelése.

Önmagában a haragos viszony nem eredményezheti szükségszerűen a vallomás teljes elvetését, hanem azt ennek figyelembevételével, és az egyéb bizonyítékokkal összevetve kell értékelni ilyen esetben.

Tanú¹ a 2003. december 3. tanúkenti kihallgatásakor (nyom. ir. 8. kötet 3043. oldal) nem vitatta, hogy a vádlott által fénymásolatban becsatolt 856659 számú számlán található feljegyzés tőle származik, és úgy nyilatkozott, hogy azok a személyes tartozásairól szólnak. Ezt a vallomását a tárgyaláson is fenntartotta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott feltételezését, hogy a 400.000 Ft elsikkasztása tanú1-hez lenne köthető, semmiféle bizonyíték nem támasztja alá.

Azt, hogy a vádlott a két bizonylaton szereplő pénzüsszegeket felvette az írásszakértői vélemény is megerősítette.

E körben helyesen utalt az elsőfokú bíróság az FB 0192208 számú kiadási pénztárbizonylattal, illetve a hozzá csatolt 645902 sorszámú készpénzfizetési számlával kapcsolatos írásszakértő megállapításokra az ítélet 17. oldal 2. bekezdésében.

Cáfolja az írásszakértői vélemény az FB 0192273 sorszámú kiadási pénztárbizonylat esetében azt a vádlotti védekezést, hogy az azon szereplő 97.000 Ft-ot, melyből 70.000 Ft tekintetében községi vásárnap videózás került megjelölésre, a vádlott nem vette volna fel. Rögzítette ugyanis a szakértő egyrészt azt, hogy az elszámoláshoz becsatolt 1291985 sorszámú bevételi pénztárbizonylaton - amely 27.000 Ft illetékbélyeg vásárlásáról szól - a jobb felső és jobb alsó részében a vádlott aláírása azonosítható. Ezzel az összeggel tehát a vádlott számolt el.

Másrészt pedig a teljes 97.000 Ft-osösszegről csatolásra került egy átvételi elismervény is (bűnjeljegyzék 16. tétele alatti iratok) 2003. július 31-i dátummal, amelyen az írásszakértő átvevőként szintén a vádlott aláírását azonosította.

A fenti két kiadási pénztárbizonylathoz elszámolásként becsatolt 645902 sorszámú készpénzfizetési számla jobb alsó részén az írásszakértő szintén a vádlott aláírását azonosította.

A fentiekből következően tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a vádlott a két kiadási pénztárbizonylaton szereplő összeget felvette, azzal ő számolt el hamis számla felhasználásával.

Nem tartotta indokoltnak a másodfokú bíróság a vádlott és védő bizonyítási indítványának teljesítését, a vádlott korábbi útlevelének beszerzését.

Ezzel a vádlott azt kívánt volna bizonyítani, hogy 2000. április 25-én ország1-ben tartózkodott, így ő nem vásárolhatta a Kft4-től a 645902 és a 645954 sorszámú számlákat tartalmazó számlatömböt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a számlatömb megvásárlásakor az eladó nem ellenőrzi a vásárló személyazonosságát, így azt a vádlott nevére akár más személy is megvehetette.

Másrészt pedig az is minden logikát és ésszerűséget nélkülözne - bár a vádlott a hamis számlák becsatolását más személynek tulajdonítja, és többször is hangoztatta az ellene indult büntetőeljárás koncepciój jellegét, és terhére szóló hamis bizonyítékok gyártását - hogy valaki 2000. április 25-én, amikor a vádlottnak még semmi köze nincs a polgármesteri hivatalhoz, úgy vásároljon a vádlott nevére számlatömböt, hogy azt majd csak 3 év múlva használja fel a terhére.

Törvényesen értékelte az elsőfokú bíróság e tényállás kapcsán tanú29 tanú vallomását, aki beszámolt az általa elvégzett munkáért kapott díjazásáról, bemutatta az általa kiállított készpénzfizetési számla másodpéldányát is.

Ugyancsak helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a tanú30 nyilatkozatát is, aki tagadta, hogy 400.000 Ft-ról számlát állított volna ki.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az ítélete 18. oldal 2. bekezdésében, az írásszakértő ugyan nem tudta bizonyítani az FB.0192481 sorszámú kiadási pénztárbizonylathoz csatolt 645954 sorszámú számla tartalmi részének a vádlott általi készítését, de ezen számla alsó részén látható kézjegynél azt véleményezte, hogy az származhat a vádlottól.

Itt sem mellékes az írásszakértői véleménynek az a megállapítása, miszerint a kiadási pénztárbizonylaton az összeg átvevőjénél lévő aláírás a vádlottól származik.

A fentiekből következően tehát a 400.000 Ft-ot a vádlott vette fel, így az elszámolás is az ő kötelessége volt, ő csatolta be a hamis készpénzfizetési számlát. Ezt a következtetést erősíti az is, hogy ez a számla is a vádlott nevére 2000. április 25. napján vásárolt számlatömbből származik.

A tényállás 5. pontjához:

Az elsőfokú bíróság e tényállási pont kapcsán jórészt eleget tett az indokolási kötelezettségének, bemutatta azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján a vádlott tagadásával szemben a tényállást megállapította.

A vádlotti védekezés részben más irányú volt, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság az ítélete 18. oldal 3. bekezdés első mondatában összefoglalta.

Állítása szerint ugyanis az írásszakértő a szakvéleménye 18. és 21. pontjában azt állapította meg, hogy ezeken a kiadási pénztárbizonylatokon az ellenőr és az átvevő rovatoknál a vádlott aláírások nem tőle származnak.

Szerinte aki ezeket hamisította, az hamisította a számlákat is.

Kifogásolta azt is, hogy nem derítették fel azt, hogy tanú31 a szerződés felmondásával egyidejűleg 500.000 Ft-ot visszafizetett az önkormányzatnak. Ezzel kapcsolatban be is mutatta az eredeti ajánlott levél neki címzett borítékát, és csatolta a postai tudakozványt az összeg befizetéséről.

Utalt arra is, hogy az FB.0282983 és az FB.01922217 készpénzfizetési számlákon hiányzik az átvevő aláírása, amiből az következik, hogy nem ő vette át a pénzt.

Az FB.0192284 és az FB.0192084 kiadási pénztárbizonylatokon az átvevő aláírásai kétségesek, KO betűkkel kezdődnek, amik áthúzásra kerültek és olvashatatlan aláírással folytatódnak (B.41/2006/32. Tjkv.).

Kétségtelen, hogy az írásszakértői vélemény az FB.0192236 számú kiadási pénztárbizonylaton az ellenőr és az összeg átvevőjének aláírásánál a vádlott kézeredetét nem tudta bizonyítani.

Ugyanakkor azonban az ehhez elszámolásként csatolt 973017 sorszámú egyszerűsített számlán lévő aláírásról megállapította, hogy az a vádlottól származik. Megjegyzendő az is, hogy ugyanehhez a bizonylathoz elszámolásként csatolásra került még 4 db nem az üggyel összefüggő készpénzfizetési számla, és 3 db egyéb számla is, amelyen a szakértő ugyancsak a vádlotti aláírásokat azonosította.

Ebből pedig az következik, hogy a pénzt a vádlott vette át, és azzal ő is számolt el.

A vádlott által hasonlóan kifogásolt másik kiadási pénztárbizonylattal (FB.0167946) is hasonló a helyzet.

Ehhez a kiadási pénztárbizonylathoz csatolt 3 db számlán és 3 db földmérési munka megrendelése iraton a vádlotti aláírás volt azonosítható.

Ebből szintén az következik, hogy a kiadási pénztárbizonylaton a vádlott vette át a pénzt, hiszen azzal ő számolt el.

A vádlott által hivatkozott FB.0192264 és FB.0192084 számú kiadási pénztárbizonylatokkal kapcsolatban sem volt elfogadható a vádlotti védekezés. Ezekről ugyanis az írásszakértő megállapította, hogy azokon a vádlottól származó aláírás szerepel. Ami az áthúzott KO betűket illeti az nyilvánvalóan tanú1-től származhat, aki a bizonylatokat utalványozóként írta alá.

A fenti két pénztárbizonylattal kapcsolatban sem volt kétséges a másodfokú bíróság előtt, hogy az azokon szereplő összegeket a vádlott vette át, és ő is számolt el a felvett pénzösszegekkel az általa meghamisított egyszerűsített számlák becsatolásával.

Osztotta a másodfokú bíróság is azt az elsőbírói álláspontot, hogy a vádlott által felkért az írásszakértő véleménye, melyből az FB.0167969 és az FB.0192236 számú bizonylatokkal kapcsolatos megállapítások tartoznak ehhez a tényálláshoz, nem áll ellentétben a nyomozás során beszerzett szakértői vélemény megállapításaival, és a másodfokú bíróság által fentebb már kifejtettek miatt ez sem alkalmas a vádlotti felelősség megcáfolására.

Helyesen idézte az elsőfokú bíróság a tanú31 nyilatkozatait az általa átvett összegekről, a kiállított számláiról.

Az elszámoláshoz becsatolt számlákat írásszakértő is vizsgálta, és megállapításai a tanú31 vallomását megerősítették, míg a vádlotti állításokat cáfolták.

Ugyancsak megerősítette az írásszakértő a tanú31 tanúnak azt a nyilatkozatát is, hogy a 2004. február 9. napján postára adott 500.000 Ft-ról szóló készpénzáttutalási megbízást nem tanú31 írta.

A vádlott általi elszámoláshoz becsatolt iratok alapján pontosítani kellett a tényállást az 500.000 Ft-ról szóló megbízási szerződés dátumával (2003.május 12.), ami kimaradt az ítéletből.

Ugyancsak kimaradt az ítéleti tényállásból, bár a vádirat hivatkozott a megbízási szerződés módosítására, a 2003. június 12. dátumú megbízási szerződés módosítás, ami további 250.000 Ft átvételéről szolt tanú31 részéről.

A tanú31 végig következetesen vitatta ezeknek a megbízási szerződéseknek a megkötését, aláírását, az azokban szereplő összegek átvételét.

Ebben a kérdésben is nyilatkozott az írásszakértő (nyom.ir.5.kötet 1887. oldala), aki mindkét megbízási szerződés tekintetében megállapította, hogy az azokon szereplő aláírás nem a tanú31-től származik.

Ugyanakkor megállapította azt is, hogy a kiadási pénztárbizonylatokon, amelyekhez ezeket a megbízási szerződéseket elszámolásként csatolták a vádlott aláírása azonosítható részben az összeg átvevője és az ellenőr rovatban (FB.0192101, és FB.0192128. számú eredeti pénztárbizonylatok), részben pedig az ellenőr rovatban (FB.0192217. számú eredeti pénztárbizonylat).

A tanú31 a bíróság előtt elfogadható és megnyugtató magyarázatot adott a vádlott által a megbízási szerződés felmondása és az 500.000 Ft visszautalása kapcsán bemutatott borítékról, amikor azt állította, hogy lehetséges, hogy azt a borítékot ő írta, és valami munkarészt küldhetett benne a vádlottnak (B.92/2007/18. tjkv.16. oldal).

Elfogadható volt az az érvelése, hogy mivel a megbízási szerződésekről nem is tudott, így azt fel sem mondhatta.

Az elsőfokú bíróság az 500.000 Ft visszautalásával kapcsolatban rendelkezésére álló bizonyítékokból nem vont le következtetést arra, hogy a kétségtelenül befizetett összeget ki adhatta postára tanú31 nevében.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez egyedül a vádlottnak állt érdekében, így ezt a tényállásban is ekként állapította meg.

A másodfokú bíróság már a tényállásban is módosította az elkövetési magatartást, de ezt az ítélet 19. oldal 1 bekezdés végén is meg kellett tennie, ugyanis a vádlott a tényállásban megállapított, ki nem fizetett összeget jogtalanul eltulajdonította.

A tényállás 6. pontjához:

E tényállási pontnál az elsőfokú bíróság lényegében helyesen mutatta be a vádlott védekezését, ami csak annyiban szorul kiegészítésre, hogy azért vette fel a 400.000 Ft-ot a pénztárból 2003. szeptember 1-jén, mert azt szeptember 2-án akarta visszaadni tanú32-nek, mivel a sportegyesület elszámolása miatt őt és tanú55 erre a napra hívta be, viszont egyikük sem jelent meg. Ismételten felszólította tanú32-t a megjelenésre, de szeptember 23-án sem jelent meg, ezért adta fel végül postán számára a pénzt (32. tjkv., V/32-XVII. és XVIII. mellékletek).

A tanú55 is megerősítette a sportegyesületi elszámolással kapcsolatos vádlotti előadást (B.92/2007/7. tjkv. 40. oldal).

A tanú³² vallomása nem utalt az elsőfokú bíróság.

A tanú a nyomozás során beszámolt arról, hogy a sportöltöző egyik helyiségét 2003. márciusában meg akarta vásárolni, amit az önkormányzat meg is szavazott az 57/2003.(IV.25.) számú határozatával 400.000 Ft-ért. Ezt az összeget ő be is fizette 2003. július 11-én. Később tanú⁴⁰-tól hallotta, hogy ő ezt a pénzt visszakapta, de ténylegesen nem is kapta vissza. Ezért bement a pénztárba, és ott tanú²³ megmutatta neki a kiadási pénztárbizonylatot, hogy a vádlott 2003. szeptember 1-jén felvette a 400.000 Ft-ot.

Felhívta telefonon a vádlottat, aki azt állította, hogy elfelejtett szólni, hogy nála van a pénz, de most sok a dolga. Később a postáról kapott értesítést, de ő 2003. október 21-én nem volt hajlandó felvenni a 400.000 Ft-ot.

Tanú¹ azt is mondta neki, hogy a pénzt nem ők küldték ki. Végül a fenti összeget az önkormányzat pénztárából vette fel (nyom. ir. 9. kötet, 3513. és 3519. oldalain kezdődő, és a tárgyaláson - B.92/2003/7. tjkv.37. oldal - is fenntartott vallomása).

A vádlott a tanú tárgyalási vallomását követően nem észrevételezte, hogy szeptemberben be voltak hívva elszámolásra, így a tanú a tárgyaláson ezzel kapcsolatban nem is nyilatkozott.

A tanú³² vallomása nem állt ellentétben a vádlotti nyilatkozattal a szeptemberi elszámolással kapcsolatban, hiszen a találkozókra a vádlotti előadás szerint sem került sor, így a tanú nem is tudhatott arról, hogy a vádlott akkor tervezte volna a 400.000 Ft visszaadását.

A tanú vallomása szerint még valamikor szeptemberben kerülhetett sor az általa hivatkozott beszélgetésre a vádlottal, amikor a vádlott a sok dolgára hivatkozva halogatta a nála lévő pénz átadását.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 20. oldal 1. és 2. bekezdésében írt indokolást az elkövetési magatartással kapcsolatban azzal a kiegészítéssel, hogy a 400.000 Ft felvétele önmagában nem volt jogtalan a vádlott részéről, az viszont már igen, hogy az általa átvett pénzt, miután azt 2003. szeptember 2-án tanú³²-nek nem tudta átadni, azt nem fizette vissza 15 napon belül a házipénztárba, azzal nem számolt el, hanem jogtalanul magánál tartotta.

A 400.000 Ft nem lehetett a vádlott hivatali páncélszekrényében, hiszen a 2003. október 1-i eltávolítása után azt onnan nem vehette fel, hogy 2003. október 21-én postára adja. A pénzt tehát nyilvánvalóan jogtalanul magánál tartotta.

A tényállás 7. pontjához:

Az elsőfokú bíróság e tényállási pont kapcsán eleget tett az indokolási kötelezettségének. Számba vette és értékelte a vádlott tagadásával szemben álló bizonyítékokat és azokat a logika szabályai szerint értékelve vetette el a vádlotti előadást.

Törvényesen állapította meg, hogy a vádlott összesen 477.000 Ft -ot vett fel illetékbélyegek vásárlása címén, de tévedett, amikor azt állapította meg, hogy ezzel

az összeggel a vádlott sajátjaként rendelkezett volna, mivel a vádlott ezt az összeget jogtalanul eltulajdonította.

Nem osztotta azt a védelmi érvelést, miszerint az igazságügyi könyvszakértői vélemény 51. pontja szerint duplikálódás után csak 227.000 Ft maradna vagyoni hátrányként.

A hivatkozott igazságügyi könyvszakértői vélemény 51. pontjában foglalkozott az illetékbélyegekre fordított kiadásokkal, mellyel kapcsolatban megállapította, hogy a vizsgált időszakban összesen 677.000 Ft ilyen kiadás volt. Ebből 200.000 Ft átadásra került a Kft4. részére.

Rögzítette azt is, hogy a 2003. június 30-án és 2003. augusztus 28-ra elszámolt (282.000+60.000 Ft) összesen 342.000 Ft értékű illeték jogszerű beszerzése nem történhetett meg a szakvéleménye 29-30, és 31. pontjában leírtak miatt.

Nincs szó tehát a védő által hivatkozott duplikálódásról, csak arról, hogy a szakértő visszautalt a szakvéleménye 29-31. pontjaiban már kifejtett véleményére.

Az igazságügyi könyvszakértői vélemény alapján, figyelemmel a bíróságoktól beszerzett tájékoztatásokra is, a másodfokú bíróság is megállapíthatónak látta a cselekmény vádlott általi elkövetését.

A tényállás 8. pontjához:

E tényállási pontnál az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és kellően megindokolta, hogy miért vetette el a vádlotti védekezést, és miért fogadta el ezzel szemben a mezőgazdasági szakértői vélemény megállapítását, melyet tanú33 vallomása sem cáfol meg.

Mindezek alapján az volt megállapítható, hogy a vádbeli területen el nem végzett munka után fizetett a vállalkozónak.

Nem látta indokoltnak a másodfokú bíróság a védő bizonyítási indítványát a tanú33 ismételt meghallgatására.

A tanút az elsőfokú eljárás során a bíróság meghallgatta, vallomását az ítéletében értékelte is. A védő nem jelölt meg olyan okot, ami a tanú ismételt kihallgatását indokolhatná.

Ugyancsak nem volt indokolt tanú15 kombájnos ismételt kihallgatása arra a körülményre, hogy a kombájnon a szalmaszecskázó működött és így a szakértő ott szalmát nem találhatott, mivel a másodfokú bíróság is a mezőgazdasági szakértő véleményét tartotta irányadónak, aki a kérdéses földterületet a helyszínen is megtekintette.

A tényállás 9. pontjához:

A cselekmény indokolásánál alapvetően iratellenes megállapításból indult ki az elsőfokú bíróság, hiszen a vádlott nem e cselekmény kapcsán hivatkozott külföldön tartózkodására, és nem is ezzel összefüggésben kérte bevont útlevelének

beszerzését, hanem a 4. tényállási ponttal összefüggésben, annak bizonyítására, hogy a vádban megjelölt időpontban a Kft4.-től nem vásárolhatott számlatömböt.

A fentiekből következően az ítélet 23. oldal első 3 mondatát ki kellett rekeszteni, és a vádlott tényleges védekezését kellett helyette feltüntetni.

Ennek lényege az volt, hogy a szerződés szerinti összeg 800.000 Ft volt. A fát tanú1 adta el a vele baráti viszonyban lévő vádlottnak. A szerződés szerint szó sem volt részletfizetésről, és erről az egész ügyletről ő nem is tudott.

2003. október 2. napján ő nem hívta fel a vádlottat mobiltelefonját, amit a híváslista is igazol. Ez bizonyítja azt is, hogy ekkor a vádlott külföldön tartózkodott, így tehát nem is adhatott neki át pénzt város1ben.

Az is a vádlotti védekezés részét képezte, hogy 2003. szeptember 29-től október 3. napjáig város2 lakott tanú49 és tanú50 házában.

A vádlottat utoljára 2003. június 1-jén látta a községi Vasárnapon.

2003. október 2. napján az egész napot tanú6-tal töltötte.

A tanú6 tanúkenti meghallgatására a bírósági tárgyaláson nem került sor, ebből következően eljárási szabálysértéssel hivatkozott az elsőfokú bíróság a tanú nyomozati nyilatkozatára az ítélete 24. oldal 1. bekezdésében, így azt a másodfokú bíróságnak ki kell rekeszteni a bizonyítékok közül.

Figyelemmel azonban az elkövetési időt érintő vádmódosításra a tanú6 vallomásának már valóban nincs jelentősége, így pedig tanúkenti kihallgatása sem indokolt.

A vádlott a vele szemben megindult eljárás során 2005. január 3. napján tett bejelentést a Rendőrkapitánysághoz, miszerint egy ismeretlen nő telefonon felhívta, és közölte vele, hogy 2003. október 2. napján város2-ben, a Kávézóban a vádlott 350.000 Ft-ot adott át tanú5-nak, aki eljátszotta őt, a vádlott jegyzőként mutatkozott be. Tanúja volt a nő ennek az esetnek és azért hívta fel őt, mert megszólalt a lelkiismerete.

Kérte a tanú felkutatását.

E körben csak annyit tudtak megállapítani, hogy a hívás a nyilvános fürkéből történt.

Az elsőfokú bíróság e vádlotti védekezés kapcsán értékelte tanú56 nyilatkozatát is, mely azonban kiegészítésre szorul azzal, hogy tanú56-nak a vádlott az unokatestvére, együtt építették a házat is.

A BM Központi Hivatal tájékoztatása szerint tanú56 2003. július 16. napjától tartózkodott ideiglenesen külföldön (nyom. ir.10. kötet 4229. oldal). Ezt igazolja az általa a nyomozó hatóság előtt bemutatott 2003. szeptember 14. napjára szóló állatkerti belépő is.

A fentiekből következően megállapítható, hogy tanú56 a módosított vád szerinti időpontban sem tartózkodott Magyarországon, és figyelemmel a vádlotthoz fűződő ismeretségére kizárható, hogy a vádlott összekeverhette volna őt a vádlottal. Így az elsőfokú bíróság alappal vetette el ezt a vádlotti védekezést.

Az ítélet 24. oldal utolsó bekezdés utolsó zárójeles mondatát a másodfokú bíróság téves következtetésnek tartja, így azt mellőzte.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott, tanú43 és tanú44 tanúk következetes vallomást tettek a vádlott általi pénzátvétel helyszínére, körülményeire. Vallomásaik kizárólag a pénzátvétel időpontját illetően voltak tévesek, melyet a vádlott híváslistájának elétárása után korrigáltak, és az eltérésre elfogadható magyarázatot is adtak.

Megjegyzendő, hogy tárgyalási vallomásuk szerint tanú43 és tanú44 is ismerték a vádlottat, így pedig nem keverhették őt össze senkivel.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a híváslistákat is, és a vádlott híváslistája alapján helyesen rögzítette, hogy 2003. szeptember 16. és szeptember 25. napja között 5 alkalommal hívta a vádlottat.

Nem ismertette viszont és nem is vizsgálta a vádlott cellainformációit a Salgótarjáni Nyomozó Ügyészség Nyom.91/2005. számú irata 154-169. oldaláról, mely szerint a fenti 5 vádlotti hívás közül a 2003. szeptember 22., 24. és 25. napokon is a hívást a gödöllői cella közvetítette. Ez pedig azt igazolja, hogy a vádlott ezeken a napokon város2-ben tartózkodott.

A hívások időpontját összevetve a vádlott, tanú43 és tanú44 nyilatkozataival, az elkövetés napja is megállapítható, az szeptember 25. volt. Ez egyébként nem keddi, hanem csütörtöki napra esik, ugyanúgy mint ahogy október 2. is csütörtök volt.

A fentiek szerint kiegészített indokolással a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan megállapíthatónak látta a cselekmény vádlott általi elkövetését.

E tényállási pont kapcsán indítványozta a vádlott tanú51 tanúkénti kihallgatását, aki az Rt1. vezérigazgatójaként az igazolást kiállította 2003. október 2. napjára vonatkozóan.

A másodfokú bíróság a tanú kihallgatását indokolatlannak tartotta, miután az igazolás téves tartalma még a nyomozás során korrigálásra került.

A tényállás 10. pontjához:

Ennél a tényállásnál az elsőfokú bíróság lényegében helyesen értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat, csak azzal a tárgyaláson felmerült vádlotti védekezéssel nem foglalkozott, mely szerint 2003. október 17. napján a sértett részére befizetett volna 345.000 Ft-ot

Arra is adat merült fel, hogy a vádlott tanulmányi szerződéséből eredő tartozása miatt a sértett a vádlott részére járó járandóságból 351.373 Ft-ot visszatartott (sértett 16-6/2006. számú, 2006. január 26-án kelt tájékoztatása, bírósági iratok 186. sorsz.).

A vádlotti állítást a saját befizetés kapcsán nem lehetett megállapítani, figyelemmel a Községek Körjegyzőségének 2012. május 16. átiratára (bírósági iratok 171. sorsz.), mely szerint 2003. október 17. és december 31. között a sértettnek számlájára ilyen befizetés nem történt.

A vádlotti járandóságból történt visszatartás azonban kétséget kizáróan megállapítható volt, így ezzel az összeggel a kár részben megtérült, amit a tényállásban is rögzíteni kellett.

Utalnia kellett volna az elsőfokú bíróságnak a tanulmányi szerződés rendelkezéseire is a vádlotti védekezés cáfolataként.

A tanulmányi szerződés 2. pontja szerint a munkáltató a munkavállaló részére a költségtérítéses képzéshez - félévenként - 500.000 Ft-ot biztosít. Az első félévhez 2003. augusztus 15-én, a második félévhez 2004. január 15-én. A munkáltató csak a költségtérítéses képzés összegét vállalja. A tanév során felmerülő utazási és szállásköltségeket a munkavállaló viseli.

Rögzíteni kellett volna azt is, hogy a Közgazdaságtudományi és Államigazgatási Egyetem számlájára a 4.000 Ft indexmegnyitási díj is befizetésre került (bűnjeljegyzék 19. sorsz. alatt lefoglalt iratok). Ennek elszámolására a tanulmányi szerződés szerint joga volt a vádlottnak.

A vádlotti védekezés egyébként arról is szólt, hogy a hamis postai feladóvevényt nem ő készítette és nem is ő csatolta be.

Ezt a védekezést is cáfolta azonban az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott írásszakértői vélemény, és az a vitathatatlan tény is hogy a felvett 500.000 Ft-al a vádlottnak kellett elszámolnia.

A tényállás 11. pontjához:

Az elsőfokú bíróság ennél a tényállási pontnál is hiányosan értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat.

A vádlotti előadást ki kell egészíteni azzal a hivatkozással, hogy 200.657 Ft befizetésre került a Kft4. számlájára, ami a Kft. áfa-bevallásában is szerepelt.

Hivatkozott továbbá a könyvszakértői véleményre is, ami rögzítette, hogy a bizonylatok alapján azt lekönyvelték és bekerült a pénztárba.

Nyomozati vallomásában a vádlott (nyom. ir.13. kötet 5093-5109. oldalai) bemutatta a a Kft7t. ügyvezetőjének (a II.r.vádlott) 2003. november 3. nyilatkozatát, mely szerint ő 140.000 Ft értékben megtankolta az aratást és a szállítást végző munkagépeket.

A 20,23 tonna búzát a Kft3-ba szállították. A búzát a Kft4. készpénzfizetési számláján értékesítették és át is vette az 566.440 Ft-ot.

Állította ekkor azt is, hogy a tanú1 is ott volt az eladáskor, és az átvett pénzt ő tanú1-nek adta át, aki tudomása szerint befizette a Kft4-nek.

Később, folytatólagos kihallgatásakor, amikor elétárták az Rt2. 1372. számú számláját, a 2003. július 4. termékértékesítési szerződést, a beszállítói nyilatkozatot, és a 2003. július 16-i 15876 bizonylatot, már vitatta, hogy az azokon lévő aláírások tőle származnának. Arra is hivatkozott, hogy akkor betegállományban volt.

A vádlott az elsőfokú tárgyaláson, 2008. február 15. napján (25.tjkv.13.oldal) a IV.r. vádlott meghallgatását követően észrevételezte, hogy a Kft4. 2003. július 16. napján bocsátotta ki a számlát, és július 17-én 200.657 Ft befizetés történt a Kft. számlájára. A 61.000 Ft áfát levonva, és II.r.vádlott 300.000 Ft-os aratási számláját is, pont kijön ez az összeg. Ez valószínűleg a búzapénz.

Erre nézve indítványozta az elsőfokú bíróság által is hivatkozott megkereséseket és bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság csak utalt ítéletének indokolásában tanú5 nyilatkozatára, de annak tartalmát nem jelölte meg. Ő egyébként nem találkozott a vádlottal, a kolléganői mondták, hogy a vádlott vette át a pénzt.

A tanú52 tárgyalási nyilatkozatában (38.tjkv.10. oldal) a vádlott tagadásával szemben határozottan állította, hogy a vádlott járt ott a szerződést aláírni, a számlát is ő írta alá, a pénzt is ő vette át.

Az elsőfokú bíróság az ítélete 26. oldal 2 bekezdésében tanú10 vallomására is hivatkozott, holott őt a tárgyaláson tanúként ki sem hallgatta. Erre figyelemmel ennek a tanúnak a nyilatkozatát ki kellett rekeszteni a bizonyítékok köréből.

Tanú45 tanúvallomását sem tartalmazta kellő részletességgel az elsőfokú bíróság ítélete. Beszámolt az önkormányzat területén termelt búza átadásáról a Kft4. részére, a vádlott általi learatásról és értékesítésről. Arról, hogyan szerzett tudomást a vádlott általi értékesítésről a Kft4. nevében, hogy a kérdéses számlát nem ő írta alá, és hogy a pénzt a vádlott vette át, amit nem fizetett be a Kft. pénztárába.

Beszélt arról is, hogy a Kft. számlatömbje a Polgármesteri Hivatalban volt, és ahhoz a polgármester és a vádlott férhetett hozzá (nyom. ir. 10. kötet 4251. oldal).

Gyanúsítottai vallomásában (nyom. ir.5337-5347. oldalai) előadta, hogy a vádlott a lakásán kereste meg, hogy írjon alá egy kitöltött utalványt, hogy el tudják adni a búzát. Ő meg se nézte a dokumentumot, úgy írta alá. Egyebekben a nyilatkozata megegyezett a korábbi előadásával, és hangsúlyozta, hogy a vádlott nem számolt el a búzapénzzel.

Szükségesnek látta a másodfokú bíróság azt is, hogy utaljon a II.r.vádlott tanúként tett vallomására, mely szerint a vádlott rendelte meg a búza learatását, és az üzemanyagot is ő fizette, ami 100.000 Ft volt. Erre tekintettel munkadíjat nem

számolt el. Az aratást tanú15 végezte. Ez volt, amit a malomba vittek (nyom. ir.10. kötet 4365. oldala).

A fenti vallomását a II.r.vádlott a gyanúsítottai vallomásában is megerősítette, amikor arról beszélt, hogy az aratásról, szállításról nem állított ki számlát. A vádlott 100.000 Ft értékben tankolt a benzinkútnál a kombájnbba és ezzel letudták a költséget.

A fenti vallomások cáfolták a vádlotti előadást egyrészt az aratás költségeit illetően, másrészt abban a kérdésben is, hogy a malomban nem a vádlott vette át a pénzt.

Helyesen vetette el az elsőfokú bíróság azt a vádlotti állítást is, mely szerint a 200.675 Ft befizetés összefüggésbe hozható lenne az általa a búzáért átvett összeggel.

A vádlott védekezésében egy meglévő befizetéshez igyekezett igazítani a költségeket, hogy így azt a búza ellenértékeként fogadtassa el.

Ezt azonban a vallomások egyértelműen cáfolták.

A búzapénz befizetésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság a könyvszakértői véleményen túl hivatkozott a tanú53 vallomására, de annak tartalmára még csak nem is utalt.

A tanú53 tárgyalási vallomásában - nyomozati vallomásával egyezően - beszámolt arról, hogy a készpénzfizetési számlát a búza eladásáról ő bevételként lekönyvelte a Kft4. könyvelésébe. Készpénzfizetési számla alapján feltételezhető, hogy a készpénz is befolyik, mert annak egyidejű a mozgása. Ő kénytelen volt az alapbizonylat alapján ezt lekönyvelni ((B.41/2006/38. tjkv.6. oldala).

Szükséges volt még utalni a könyvszakértői vélemény e cselekménnyel kapcsolatos megállapításaira is (nyom. ir. 5. kötet 1981-1983. oldalai), mely azt rögzítette, hogy a könyvelés a bizonylatok alapján a tételt elkönyvelte árbevételeként és ez az összeg az elszámolások szerint bekerült a pénztárba, így megjelent a cég házipénztárának egyenlegében. Azonban 2003. október 20-án tanú45 feljelentéssel élt, mivel állítása szerint a vádlott az összeget a cégnek nem fizette be. Ezen feljelentése, illetve nyilatkozata alapján a könyvelés kivezette a KI-300022 sz. 2003. október 20-i kiadási pénztárbizonylaton a pénztárból és beállította az összeget a vádlottal szembeni követelésként. Így az éves záróegyenlegben már nem szerepel a fenti 566.440 Ft-os tétel.

A fenti könyvszakértői vélemény és a tanú53 vallomásának együttes értékelése cáfolta azt, hogy az összeg befizetésre került volna.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan megállapíthatónak látta a vádlott felelősségét.

A tanú10 tanúkenti kihallgatását ezzel a vádponttal kapcsolatban indítványozta a vádlott, hogy tett-e valóban ellentétes kijelentést.

A másodfokú bíróság a tanú kihallgatását a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján szükségtelennek tartotta.

A tényállás 12. pontjához:

Az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontot foglalt el, amikor azt rögzítette, hogy a könyvszakértői véleményben megállapított vádlotti magatartás mind az elkövetéskor hatályos, mind pedig a jelenlegi Btk. szerint bűncselekmény lenne.

Nem tisztázta, hogy a jelenleg hatályos Btk.289.§.(1) bekezdés b/ pontjában írt két elkövetési magatartás második fordulata megállapítható-e.

Ennek érdekében a másodfokú bíróság elrendelte az igazságügyi könyvszakértői vélemény kiegészítését.

Az igazságügyi könyv-és adószakértő a 2013. április 16. napján készített könyvszakértői vélemény kiegészítésében azt állapította meg, hogy a bizonylati rend megsértése nem idézett elő a sértettnél a Sztv. szerinti megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát.

Ezzel a szakértői megállapítással a tényállást módosítani kellett.

E tényállással összefüggésben indítványozta a vádlott tanú11 tanúkénti kihallgatását, aki könyvvizsgáló volt, és a havi ellenőrzései során mindent rendben talált.

Figyelemmel a kiegészített könyvszakértői véleményre a tanú meghallgatása szükségtelen.

A tényállás 13. pontjához:

E tényállás kapcsán az elsőfokú bíróság egyrészt nem tett mindenben eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, és az indokolási kötelezettségének teljes körű teljesítésével is adós maradt.

Egyrészt nem hallgatta meg - bár rendelkezésére állt - a képviselő-testületi ülésről készült hangfelvételt, másrészt nem mutatta be kellő részletességgel a vádlotti védekezést sem.

Figyelman kívül hagyta tanú18 és tanú35 tárgyalási vallomását is.

A vádlotti védekezés a tárgyaláson (B.41/2006/32. tjkv.) az volt, hogy nem látta az értébecslést, így nem is téveszthette meg a képviselő-testületet. Egyébként is nem egy ár hangzott el, hanem három, és mind a háromról szavazott a testület. Ő nem is rendelkezett a szakvéleménnyel, azt tanú1 intézte a Mérnöki Irodával.

Ennek a vádlotti védekezésnek teljesen ellentmond az, hogy a vádlott a 2013. április 22. napján tartott másodfokú tárgyaláson - miután a másodfokú bíróság a korábbi tárgyaláson már meghallgatta a testületi ülésről készült magnófelvételt - becsatolta a Mérnöki Iroda Kft. 2003. márciusában készített szakvéleményét, állítva, hogy ez az eredeti szakvélemény, amelyben az ingatlan piaci forgalmi értékeként 1.500.000

Ft szerepel. Úgy nyilatkozott ezután, hogy ő erre tekintettel mondott a testületi ülésen 1.500.000 Ft-ot.

Arra a kérdésre, hogy ez a szakvélemény miért csak most került elő, azt a magyarázatot adta, hogy több bőrvondnyi irata is van, és a legutóbbi tárgyalást követően egész éjszaka ezt az iratot kereste.

Korábban azért nem is hivatkozott rá, mert előző védője azt tanácsolta, hogy bizonyos iratokat csak az eljárás végén mutasson be.

A másodfokú bíróság ezt a vádlotti előadást nem tudta elfogadni. Az tény, hogy a vádlott az elsőfokú eljárás során is fokozatosan csatolt be különböző okiratokat, melyek egy részének valótlanúsága megállapításra is került.

Nem kivétel ez alól a most becsatolt szakértői vélemény sem.

Egyrészt a nyomozás kezdetétől ismert volt a vádlott előtt a Mérnöki Iroda Kft. szakvéleményének tartalma (nyom.ir. 1. kötet, 197. oldal), mely az ingatlan értékét 2.350.000 Ft-ban jelölte meg.

Ugyanígy rendelkezésre állt a fenti iroda tájékoztatása is, melyet tanú³⁴ ügyvezető igazgató adott (nyom.ir. 6. kötet, 2393. oldala), mely szerint a megbízást a polgármester adta, a szakvélemény 2 példányban készült, melyből 1 példányt postáztak a megbízónak.

Tanú³⁴ mind a nyomozás során, mind pedig a tárgyaláson kihallgatta az elsőfokú bíróság, és kétség sem merült fel azzal kapcsolatban, hogy a szakvéleményben nem 2.350.000 Ft került volna meghatározásra.

Az egész eljárás, a nyomozati szak, de kiváltképpen a bírósági eljárás meglehetősen elhúzódott, hosszú évekig tartott.

Több mint kétséges, hogy a vádlott - bármekkora mennyiségű irat is volt a birtokában - éppen azután találja meg, és csatolja be az általa eredetinek állított szakvéleményt, miután a testületi ülés magnófelvételének meghallgatása után nyilvánvalóvá vált, hogy a testületi ülésen a szakvéleményre utalással jelölte meg a képviselők előtt az 1.500.000 Ft-os összeget.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlott által becsatolt szakvélemény értékelést tartalmazó részét hitelesnek elfogadni nem tudta.

Az azonban egyértelműen bizonyítható, hogy a vádlottnak az a korábbi védekezése megdőlt, hogy ő a szakvéleményt nem is látta, mert az kétségtelenül hozzá került a megérkezése után.

Megjegyzendő, hogy a becsatolt szakvélemény - az értékelést tartalmazó rész kivételével - tartalmában megegyezik az iratok között elfekvő, és eredetinek tekinthető szakvéleménnyel.

Mindez pedig megerősíti a tanú²⁰ azon vallomását (nyom. ir. 9. kötet, 3643. oldal), miszerint az érkező postát mindig a vádlott bontotta fel, és hogy a szakvélemény az

irataikban nem volt megtalálható, a felsorolásban sem szerepelt, arra csak az lehet a magyarázat, hogy azt a vádlott nem adta át iktatásra.

Tanú58 erről hasonlóan nyilatkozott (nyom. ir.9. kötet, 3829. oldal).

A Község jegyzőjének tájékoztatása is ezt erősítette meg (nyom. ir. 6. kötet, 2393. oldal), melyben azt közölte, hogy a Mérnöki Iroda Kft. küldeménye nem szerepel az önkormányzat iktatókönyvében, az a postából kiemelésre kerülhetett, és erre csak a polgármesternek vagy a jegyzőnek lehetett lehetősége.

Tanú20 és tanú58 tanúk a nyomozati vallomásaikat a tárgyaláson is megerősítették, és a vádlottra terhelően nyilatkoztak.

Felhasználható volt e tényállás kapcsán - szemben az elsőbírői állásponttal - tanú1 tanúként tett vallomása is.

A nyomozás során (nyom. ir. 8. kötet, 3043. oldala) elmondta, hogy a vagyonértékelési szakvéleményt avádlott vette ki az irattárból.

Arra is nyilatkozott, hogy az értékbecslést ő látta a döntés előtt, azt a vádlott mutatta meg neki, de azt a vádlott nem hozta be az ülésre és 1.500.000 Ft-ot jelölt meg vételárként, amit a képviselők elfogadtak.

Ezt a vallomását - tanúként - a tárgyaláson is megerősítette (B.92/2007. sz. irat, 7. tjkv. 4. oldalától kezdődő vallomása).

Egyebekben helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat, amikor azt állapította meg, hogy az eladási ár meghatározására a vádlott indítványa és javaslata alapján került sor.

Nem értékelte az elsőfokú bíróság - tekintve hogy a tárgyaláson meg sem hallgatta - a képviselő-testületi ülésről készült magnófelvételt, ami azért lett volna indokolt, mert tanú18 és tanú39 tárgyalási vallomásai eltérő adatokat tartalmaztak (B.92/2007. sz. iratok, 7. tjkv. 22. oldal és 26. oldal) abban a kérdésben, hogy más összegű vételárjavaslatok is elhangzottak a testületi ülésen.

Tanú18 tanú úgy nyilatkozott, hogy amikor az iskoláról szavaztak, volt még két határozati javaslat, tanú54 4.000.000 Ft, és a 3.700.000 Ft-ot pedig ő javasolta.

tanú40 is hasonlóan nyilatkozott, de azt is elmondta, hogy amikor a döntés született, akkor 1.500.000 Ft-ról volt szó, mert a vádlott azt mondta, hogy a szakértői vélemény ezt támasztja alá, de ő maga nem látta ezt a szakvéleményt.

A másodfokú tárgyaláson meghallgatott magnófelvétel egyértelműen igazolta, hogy az előterjesztést a vádlott tette, és ő jelölte meg a vételarat is, hivatkozva a szakvéleményre.

Az is megállapítható volt, hogy ezt a vételarat több képviselő - köztük tanú18 is - eltúlzottan alacsonynak találta, és magasabb vételár meghatározását látta volna

szükségesnek. Ekkor került megjelölésre részükről a vádlott által is hivatkozott két magasabb összeg, de arról szó sem volt, hogy ezek vételi javaslatok lettek volna. Az is világosan kiderült a felvételből, hogy éppen a vádlott érvelt a szakértői véleményben szereplő, általa 1.500.000 Ft-ban megjelölt összeggel, és részletesen ecsetelte a polgármester érdemeit, hogy ezt az összeget a képviselőkkel elfogadtassa.

A védő fellebbezése írásbeli indokolásában indítványozta tanú34 és tanú18 tanúkenti kihallgatását, de ennek okát nem jelölte meg. A tanúk ismételt kihallgatását a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak.

A tényállás 14. pontjához:

Ezzel a tényállással kapcsolatban az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezéssel szemben számba vett minden feltárt bizonyítékot.

A testületi üléssel, a jegyzőkönyvvel, a segélyről szóló határozattal kapcsolatban helyesen fogadta el tanú35 és tanú20 tanúk vallomását.

Tanú18 és tanú40 képviselő tanúk egyezően vallották, hogy tudtak a sátorkészítésről, de 300.000 Ft-os segélyt ők nem szavaztak meg tanú19 részére. Egyező vallomásuk szerint 30.000 Ft-os villanyszámla kiegészítésről volt csak szó.

Tanú40 tanú a nyomozati vallomásában arról is nyilatkozott, hogy ezen az ülésen nem volt jegyzőkönyvvezető, de talán magnófelvétel készült (nyom. ir. 9. Kötet 3455. oldal). Ez a vallomása megerősíti tanú36 állítását, miszerint a vádlott tájékoztatása alapján készítette el a jegyzőkönyvet.

Megerősítette tanú20 tanú vallomását az FB.0192299 számú kiadási pénztárbizonylat is, mely 300.000 Ft átmeneti segélyről került kiállításra, melyhez csatolva van tanú22 tanú által írt azon feljegyzés, hogy a jegyző úr ígérete szerint testületi határozat lesz róla.

A tanú22 ezzel kapcsolatban úgy vallott, hogy ezt az összeget a vádlott vette át, bár nem írta azt alá, de a rögzített nyilatkozatot tette (nyom. ir. 8. kötet 3321. oldaltól felvett vallomása).

Tanú20 a nyomozás során arról nyilatkozott - melyre a vádlott is hivatkozott a védekezésében - hogy igazgatási előadóként a segélyekkel ő foglalkozott, ő szokta igényelni az ehhez szükséges pénzt is, de ebben az esetben nem kérte a 300.000 Ft-ot, mert a vádlott azt mondta, hogy más formában történik a rendezés (nyom. ir. 9. kötet 3649. oldaltól kezdődő vallomása).

Ez az előadása a másodfokú bíróság szerint sem cáfolta, hogy a vádlott a pénzt ne vette volna fel, hiszen a tanú19 maga is vallotta, hogy az általa kért 600.000 Ft-ot a vádlottól megkapta több részletben.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan bizonyítottan látta, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményeket elkövette.

A tényállás 15. pontjához:

Az elsőfokú bíróság e tényállás kapcsán nem értékelte a bizonyítási eljárás során felmerült, egymásnak ellentmondó bizonyítékokat teljes körűn, lényeges bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül, azokat meg sem jelölte.

A vádlotti védekezés ismertetése sem volt teljes körű, hiszen a vádlott már a bírósági eljárás kezdetén arra hivatkozott, hogy a munkaügyi bírósághoz a polgármesteri hivatal által becsatolt irat szerint is 6 db ingatlan került értékesítésre az édesapja részére (B.41/2004. számú irat, 32. tjkv., vádlotti vallomás). Későbbi vallomásaiban is megerősítette ezt a védekezését, és a B.92/2007. szám alatt folytatódó ügyben a 107. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyvhöz csatolta is V/107/I. szám alatt a Salgótarjáni Munkaügyi Bírósághoz a polgármesteri hivatal által 2003. november 10. benyújtott 8. számú mellékletet, mely a 133/2003.(VIII.11.) számú önkormányzati határozat volt, amelyben mind a 6 db ingatlan szerepelt.

Az, hogy eltérő tartalmú testületi határozatok voltak, már a nyomozás során is ismert volt, hiszen a nyomozati iratok 8. kötet 3187. oldalán a 133/2003.(VIII.11.) számú jegyzőkönyvkivonat csak az 1861 hrsz alatti gyepterület értékesítését tartalmazta tanú38 részére 15.740 Ft vételárért, míg a nyomozati iratok 9. kötet 3745. oldalán a 16/2003. számú jegyzőkönyvben (2003. VIII.11.) az szerepel, hogy 6. napirendi pont volt tanú38 ingatlanvásárlása. E jegyzőkönyv szerint a polgármester terjesztette elő a 6 db ingatlanra vonatkozó kérelmet, melyet 7 igen szavazattal meg is szavaztak a 133/2003.(VIII.11.) határozattal. Ebben 67.220 Ft volt meghatározva vételárként.

Értékelés nélkül hagyta az elsőfokú bíróság a tanú18 tárgyalási nyilatkozatát is (B.92/2007. 7. tjkv.22. oldal), ahol a képviselő tanú beszámolt arról a döntésről, hogy adnak tanú38-nak földet, és hogy több ingatlanról is szó volt.

Tanú36 azt adta elő - aki a jegyzőkönyvet gépelte le a vádlott útmutatása alapján -, hogy több ingatlan került feltüntetésre, és az adásvételi szerződésbe is, de hogy az ülésen hány ingatlanról volt szó, azt ő nem tudta.

Állította, hogy a testületi ülés ezen részéről már nem volt hangfelvétel, ami tényként volt megállapítható.

Tanú21-nek az elsőfokú bíróság által helyesen idézett vallomása csak annyiban szorult kiegészítésre, hogy a tanú arról is nyilatkozott, hogy ő meg is kérdezte ez ügyben a polgármestert, aki azt mondta, hogy döntött a testület, minden rendben, és alá is írta az adásvételi szerződést (nyom. ir. 9. kötet, 3867. oldal, B.92/2007. számú irat, 25. tjkv.12. oldal).

A Körzeti Földhivatal a 35051/2003.IX.15. számú határozatával a tulajdonváltozást átvezette, tanú38 nevére a tulajdonjogot valamennyi ingatlan tekintetében bejegyezte, a vádlott pedig valamennyi ingatlanra haszonélvezeti jogot szerzett.

A bejegyző határozatot természetesen a polgármesteri hivatal is megkapta, az ellenfellebbezést nem jelentettek be.

Ilyen ellentmondásos bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság nem látta minden kétséget kizáróan bizonyítottanak a bűncselekmény vádlott általi elkövetését, és a Be.352.§.(1) bekezdés b/ pontja alapján - az iratok tartalma, és ténybeli következtetés útján - az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállást állapított meg.

A védő e tényállás vonatkozásában is bizonyítási indítványt terjesztett elő, tanú18 tanúkénti kihallgatását kérve.

Az elsőfokú eljárás során e tanú is kihallgatásra került, vallomása az iratok tartalma alapján is értékelhető volt, ismételt meghallgatása a másodfokú bíróság szerint szükségtelen.

A tényállás 16. pontjához:

Az elsőfokú bíróság e tényállás kapcsán csak részben értékelte helyesen a rendelkezésre álló bizonyítékokat, részben iratellenes megállapításokat tett, másrészt úgy értékelte tanú2 vallomását, hogy a tanú meghallgatására a tárgyaláson nem került sor.

A tényállás első részével kapcsolatban megállapítható volt részben a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján, részben pedig a másodfokú bíróság által a Bányakapitányságtól beszerezett nyilatkozat alapján, hogy a vádlott a Bányakapitányság előtt 2790/2003. számú eljárásban (a Kft2. bányatelek megállapítása iránti kérelme) a sértett jegyzőjeként szakhatósági állásfoglalást nem adott.

Iratellenes tehát az elsőfokú bíróságnak az ítélet 31. oldalán tett ezzel kapcsolatos megállapítása.

Nem bizonyítja ezt - szemben az elsőfokú bíróság álláspontjával - tanú3 tanú azon vallomása sem, hogy úgy tudta, hogy a vádlott és tanú1 üzlettársak.

A tényállás második részével összefüggésben a másodfokú bíróság hallgatta meg tanúként tanú2-t.

Tanú2-t a nyomozás során több esetben is meghallgatták tanúként.

Vallomásaiban beszámolt a Kft5. ügyvezető igazgatójaként a bányatelek megállapítása iránti kérelem benyújtásáról, és ebben az eljárásban a vádlott közreműködéséről.

Nyilatkozata szerint őt 2003. végén kereste meg a vádlott, amikor már nem volt jegyző, és üzleti ajánlatot tett a bányatelek megnyitására. A vádlott elmondta, hogy ő is tulajdonos, és a javakat majd megosztják. A vádlott átvállalta az ügyintézés, a szükséges dokumentumok beszerzését. Állította, hogy van egy bányamérnök

ismerőse, aki gyorsan és olcsón el tudja készíteni a terveket. Megállapodtak, hogy a vádlott állja az összes költséget, kivéve az engedélyeztetési költségeket.

A vádlott szerezte be az összes anyagot, ő csak aláírta a kérelmet. A benyújtást is a vádlott intézte, de lehetségesnek tartotta, hogy a hiánypótlás miatt ő maga is nyújtott be iratot.

Az ügyintézésért a vádlott nem kért tőle anyagi ellenszolgáltatást, a megállapodásukra tekintettel.

Azt nem tudta, hogy a vádlott kivel készítette el a benyújtott terveket, de ezzel a vádlott volt megbízva (nyom. ir. 10. kötet 4479. és 4483. oldalakon kezdődő kihallgatási jegyzőkönyvek).

Későbbi kihallgatása alkalmával (nyom.ir.10. Kötet 4491. oldaltól felvett tanúvallomása) megerősítette, hogy a vádlott már nem volt jegyző, amikor kapcsolatba kerültek.

Arról is nyilatkozott, hogy a vádlott őt - tudomása szerint - nem tévesztette meg, és jelentősebb kárt nem szenvedett.

Újabb folytatólagos kihallgatásakor (nyom. ir. 10. kötet 4497. oldalától felvett vallomása) ismételten részletes nyilatkozatot tett, ahol már arról tett említést, hogy megismerkedésükkor - 2003. őszén - a vádlott még elmondása szerint jegyző volt, de éppen betegállományban volt. Megerősítette, hogy a vádlott vállalta magára az ügyintézés, és a térképet, a műszaki leírást is a vádlott adta át neki, amit meg sem nézett, csak aláírta.

Ekkor már arról beszélt, hogy a kérelmet ő nyújtotta be 2004. január 9-én, de a vádlott is jelen volt.

A műszaki leírást és a térképet a vádlott adta be később vagy személyesen vagy postai úton.

Ekkor említette először, hogy a vádlottnak 3-500.000 Ft közötti összeget adott át több részletben, amiben benne volt a tervezési díj is.

Az elutasító határozatról tájékoztatta a vádlottat, akivel találkoztak is, és a vádlott ekkor olyan okiratokat mutatott, hogy a Kft2-nek a polgármester a tulajdonosa. Mondta azt is, hogy a jegyző törvénytelenül utasította el a szakhatósági engedélyt, sőt azt is említette, hogy 2003-ban a Kft2-nek ugyanezen településszerkezeti terv alapján ő kiadta az engedélyt. Szerinte a jegyző azért utasította el a hozzájárulás kiadását, hogy ezzel előnybe hozza a Kft2-t.

Az ezzel kapcsolatos feljelentés elkészítésében a vádlott is közreműködött.

A másodfokú tárgyaláson a tanú a fenti vallomásait jórészt fenntartotta azzal, hogy együtt végezték a vádlottal a bányával kapcsolatos ügyintézés és emlékezete szerint a vádlott akkor már nem volt jegyző.

Bizonytalan volt abban a kérdésben, hogy adott-e pénzt a vádlottnak az ügyintézésre. Nem emlékezett már 3-500.000 Ft átadására. Állítása szerint a rendőrök nyomására mondta azt, hogy fizetett neki.

A vádlott maga sem vitatta, hogy mondhatott olyat a tanúnak, hogy van bányamérnök ismerőse. Azt azonban cáfolta, hogy a tervezési díjért pénzt kapott volna.

A másodfokú bíróság a tanú2 vallomása alapján nem látta minden kétséget kizáróan bizonyítottnak azt, hogy a vádlott a tanú2-től megtévesztéssel vett volna át 3-500.000 Ft-ot.

A tanú erről a körülményről csak a negyedik kihallgatása során - 2005. április 15. napján - tett említést, bár erről a kérdésről a nyomozóhatóság már korábban is kérdezte (2005. február 7. napján, amikor kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a vádlott őt nem tévesztette meg, és jelentősebb kárt sem szenvedett).

Az is iratellenesen szerepel az ítélet indokolásában, hogy a vádlott tett volna feljelentést hivatali visszaélés miatt, mivel a feljelentést a Kft5. nevében tanú2 tette 2004. április 26. napján (nyom. ir. 1. kötet 365. oldala).

Az tényként volt megállapítható, hogy a Kft5. nem adott megbízást a Kft1. részére tervdokumentáció elkészítésére.

Ezt tanú3 bányamérnök is megerősítette a 2004. július 9-i vallomásában (nyom. ir. 10. kötet 4555. oldal). Ekkor elmondta azt is, hogy 2003. március 30. napján kaptak megbízást a tervdokumentáció elkészítésére. Ez 4 példányban készült, de kb. 1 éve (tehát 2003. nyarán) a vádlott megkereste őt, és kért 1 pldt-t a dokumentációból. Ő ki is nyomtatott egyet a részére, le is pecsételte és alá is írta.

Folytatólagos kihallgatása során - 2004. november 25. napján - arról számolt be, hogy 2003. július végén, augusztus elején telefonos kérésre küldte meg a teljes tervdokumentációt a Polgármesteri Hivatal részére. Normálisnak tartotta, hogy a bányavállalkozó (a vádlott, aki az egész folyamatot intézte a Kft2. részéről) kapjon a tervdokumentációból.

2004. év elején - januárban vagy februárban - ismét felhívta őt a vádlott, hogy ismét szüksége lenne a bányatelekre vonatkozó térképre, és személyesen el is ment érte. Ő ki is nyomtatta a térképet, de ez nem a követelményeknek megfelelő volt, mert nem volt szabályos a méretarány, az átlagos oszlopszelvény is hiányzott, hiányzott róla az alap-és fedőlap magasság és a bányaveszély kategória is. Az általa átadott térkép nem volt hivatalos célra felhasználható.

Beszámolt a tanú arról is, hogy megtekintette a Kft5. által benyújtott tervdokumentációt, és úgy nyilatkozott, hogy a műszaki leírás rész az általa korábban a Kft2. részére készítetttel egyező, de a borítólapot nem ők készítették. A bányatelek jogosultja rovatnál beírt a Kft5. bejegyzés tartalmilag és formailag sincs összhangban a többi résszel. A térképet ő színesben készíti, ez pedig fénymásolt volt.

A névalírásáról annyit mondott, hogy vélhetően tőle származik, de fénymásolt.

A Kft5. -féle térképről úgy nyilatkozott, hogy ő ilyet készített, ez annak a fénymásolata, amit tőle a vádlott 2004. elején elvitt.

A hiteles bányamérnök rovatban szereplő aláírásról kijelentette, hogy az nem tőle származik.

A tanú3 a fenti vallomásait a tárgyaláson is fenntartotta (18. tjkv.23. oldala), és elmondta még azt is, hogy a vádlott tájékozott volt a bányanyitás folyamatában, de nem mint jegyző volt jelen.

Ez utóbbi megjegyzése is megerősíti a másodfokú bíróság azon - a tényállás első részével kapcsolatban tett - ténymegállapítását, hogy a vádlott nem adott jegyzőként szakhatósági hozzájárulást.

A fenti bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság is megállapíthatónak látta, hogy a vádlott a Kft5. által benyújtott bányatelek megállapítása iránti kérelemhez a Kft1. által a Kft2. részére készített műszaki tervdokumentációt csatolta be, amely 2003. július végén, augusztus elején tanú3-tól került a birtokába, melyhez 2004. év elején szintén tanú3-tól kért térképmásolatot.

Az így megszerzett dokumentumokon a Kft5. adatit tüntette fel, és tanú3 bányamérnök névalírását meghamisította.

Ehhez a tényálláshoz kapcsolódóan indítványozta a vádlott tanú13 APEH főrevizor tanúkenti kihallgatását a Kft2. bányászati érdekeltségével és a vádlott szerepével kapcsolatban. Ezt a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében nem látta szükségesnek.

Tanú14 tanúkenti kihallgatását is itt indítványozta a vádlott arra, hogy ő nem volt szereplője jegyzőként az eljárásnak. A módosított tényállás alapján a tanú kihallgatása szükségtelen volt.

A vádlott és védője által előterjesztett - felmentést célzó - fellebbezések legnagyobb részét az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés teljeskörű elfogadtatását célozzák, ami viszont - a tényállás 12., 15. és részben a 11. és 16. pontjait kivéve - megalapozott tényállás mellett a másodfokú bírósági eljárásban nem vezethetett eredményre.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság csak részben következtetett okszerűen a vádlott bűnösségére.

Törvényesen állapította meg a vádlott bűnösségét az 1-10. tényállások vonatkozásában a Btk.317.§.(1)(5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében.

Az elsőfokú bíróság által e körben adott jogi indokolása az ítélet 35. oldal utolsó bekezdésében kiegészítésre szorul, mert a tényállásban is összemosta a sikkasztás két elkövetési magatartását, a jogtalan eltulajdonítást és a sajátjakénti rendelkezést.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a bűncselekmény az 1., 2., 4., 5., 7., 9. és 10. tényállásoknál a pénzösszegek jogtalan eltulajdonításával valósult meg.

A tényállás 3. pontjánál a bűncselekmény tanú²⁶ esetében sajátkénti rendelkezéssel, tanú²⁵-nél és tanú²⁸-nál pedig jogtalan eltulajdonítással valósult meg.

A tényállás 6. és 8. pontjaiban meghatározott cselekményt a vádlott a rábízott pénzüsszegekkel sajátjaként rendelkezve követte el.

A sikkasztás két elkövetési magatartásával kapcsolatban az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság:

A jogtalan eltulajdonítás a dolog felett addig létező tényleges uralom végleges megszüntetését jelenti akkor, amikor az elkövető a korábbi tulajdoni állapot helyébe a saját tulajdonjogát állítja. Jelen esetben a rábízott pénzüsszegeket költi el sajátjaként.

Ezzel szemben a sajátkénti rendelkezés valósul meg, ha az elkövető az arra jogosult engedélye nélkül olyan magatartást tanúsít, ami a tulajdonosi rendelkezési jog gyakorlását jelenti. Ilyenkor az elkövető szándéka nem irányul a dolog végleges eltulajdonítására, csak a tulajdonosi rendelkezési jogok időleges gyakorlását veszi magához.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor ezen vagyon elleni cselekményhez kapcsolódóan megállapította a vádlott bűnösségét az 1-5., 7. és 10. tényállási pontoknál a Btk.276.§. szerint minősülő folytatólágosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében is.

Helyesen következtetett a vádlotti bűnösségre a 11. tényállásnál is, és helyesen minősítette a cselekményt a Btk.317.§.(1)(4) bekezdés a/ pontja szerinti sikkasztás büntettének. E cselekmény sértettje ugyanis a Kft⁴. volt.

Tévedett viszont e tényállási pont kapcsán, amikor a vádlott bűnösségét megállapította a Btk.276.§. szerinti magánokirat-hamisítás vétségében is.

Sem a vádirati, sem pedig az ítéleti tényállás nem tartalmaz ugyanis olyan ténymegállapítást, mely szerint a vádlott e cselekmény kapcsán valamilyen hamis, hamisított, vagy valótlan tartalmú magánokiratot használt volna fel.

Ezért a vádlottat a magánokirat-hamisítás vétsége miatt ellen emelt vád alól a Be.6.§.(3) bekezdés a/ pontja, és a Be.331.§.(1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság felmentette.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádlott felelősségét megállapította a számvitel rendje megsértésének vétségében (Btk.289.§.(1) bekezdés b/ pont).

Nem helytálló ugyanis az a megállapítása, hogy a vádlottnak ez a cselekménye az elbíráláskor hatályos büntető törvény szerint is bűncselekményt valósítana meg.

A 2011. évi CL. törvény 17.§-a módosította 2012. január 1. napjával a Btk.289.§.(1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalakor, de jelenleg is hatályos törvény szerint a 1) bekezdés b/ pontja két elkövetési magatartást ölel fel, a bizonylati rend megsértésével a vagyon helyzet áttekintésének meghiúsításán túlmenően a második fordulat szerint azt a magatartást is, ha a bizonylati rend megsértésével az

adott üzleti évet érintően a számvitelről szóló törvény szerinti megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát idéz elő.

Az már az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló könyvszakértői vélemény szerint is egyértelmű volt, hogy a vádlotti magatartás csak megnehezítette az önkormányzat vagyoni helyzetének áttekinthetőségét.

A másodfokú eljárásban elrendelt könyvszakértői vélemény kiegészítése alapján az is megállapítható volt, hogy a bizonylati rend megsértése nem idézett elő a Község Önkormányzatánál a Számviteli törvény szerinti megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát.

Ez alapján a másodfokú bíróság a Btk.2.§. szerint a jelenleg hatályos büntető törvény rendelkezéseit alkalmazva a vádlottat e bűncselekmény vádjá alól a Be.6.§.(3) bekezdés a/ pontja, és a Be.331.§.(1) bekezdése alapján felmentette.

A Btk.2.§. értelmében a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni; egyébként az új büntető törvénynek nincs visszaható ereje. A régi és az új büntető törvény kombinatív alkalmazására egy vádlott tekintetében nem kerülhet sor.

Rá kell mutatni viszont a bírói gyakorlattal kapcsolatban arra is, hogy abban az esetben, ha a halmazatban lévő valamelyik cselekmény az elbíráláskor már nem bűncselekmény, e cselekmény vonatkozásában az új törvényt kell alkalmazni még akkor is, ha a többi cselekményt a bíróság esetleg a régi törvény szerint bírálja el. Ilyenkor ugyanis a vádlott részleges felmentésével a halmazati büntetés lehetősége elesik, és nincs akadálya annak, hogy a bíróság a többi bűncselekményt egyetlen törvény alapján bírálja el. (BH.1995/72.)

Téves következtetést vont le az elsőfokú bíróság a tényállás 15. pontjában szereplő cselekmény esetében is a vádlotti bűnösségre. Ennek oka a tényállás megalapozatlansága, felderítetlensége volt, melyet a másodfokú bíróság bizonyítás felvételével orvosolt.

A felvett bizonyítás alapján a Be.352.§.(1) bekezdés b/ pontja és a (3) bekezdésére figyelemmel eltérő tényállást állapított meg, ami a vádlott felmentéséhez vezetett.

Azt az eljárás során nem lehetett minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a képviselő-testület kizárólag a 1861 hrszú ingatlan, vagy még további 5 db ingatlan (1679, 1680, 1859, 1863, 1866.) eladását szavazta-e meg.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlottat az ellene hivatali visszaélés büntette (Btk.225.§.) és közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§.(1) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól a Be.6.§.(3) bekezdés b/ pontja és a Be.331.§.(1) bekezdése alapján felmentette.

Ugyancsak tévesen következtetett az elsőfokú bíróság a 16. tényállásban leírt a Kft2-vel összefüggő cselekménynél és tanú2 sérelmére megvalósított vagyon ellen

bűncselekménynél a vádlott bűnösségére. Ebben az esetben is a tényállás megalapozatlansága, felderítetlensége volt az oka az okszerűtlen következtetésnek. A másodfokú bíróság e tényállás kapcsán is bizonyítást vett fel, és a Bányakapitányság tájékoztatás alapján azt állapította meg, hogy a vádlott nem adott jegyzőként szakhatósági hozzájárulást.

Ez alapján a másodfokú bíróság a Be.352.§.(1) bekezdés b/ pontja és (3) bekezdése alapján eltérő tényállást megállapítva a vádlott a hivatali visszaélés büntette (Btk.225.§.) vádja alól a Be.6.§.(3) bekezdés a/ pontja, és a Be.331.§.(1) bekezdése alapján felmentette.

Ebben a tényállásban szerepelt a tanú2 sérelmére elkövetett csalás büntette, ahol szintén okszerűtlen volt az elsőbírói következtetés a vádlott bűnösségére.

A tényállás itt is megalapozatlan és felderítetlen volt, hiszen nem is került sor a tanú2 bírósági meghallgatására. Ez csak a másodfokú bírósági tárgyaláson történt meg.

A sértett meghallgatása alapján a másodfokú bíróság a Be.352.§.(1) bekezdés b/ pontja és (3) bekezdése szerint eltérő tényállást állapított meg, ami a vádlott felmentését eredményezte.

A másodfokú bíróság a vádlottat a csalás büntette (Btk.318.§.(1)(4) bekezdés a/ pontja) miatt ellene emelt vád alól a Be.6.§.(3) bekezdés b/ pontja és a Be.331.§.(1) bekezdése alapján felmentette.

Törvényesnek találta a másodfokú bíróság a tényállást a 13., 14. pontokban szereplő cselekmények esetében, és e cselekmények minősítése is törvényes. Az elsőfokú ítélet 37. oldal 1. és 2. bekezdésében írt jogi indokolással a másodfokú bíróság egyetértett.

Szintén törvényes volt a bűnösség megállapítása és a minősítés a 16. tényállási pont magánokirat-hamisítási cselekményét illetően is.

Ezt a cselekményt a vádlott azzal valósította meg, hogy a Kft6. által kezdeményezett bányatelek megállapítása iránti eljárásban a Kft1. által más ügyben, más megbízása alapján készített, általa meghamisított tervdokumentációt használta fel.

A másodfokú bíróság egyben pontosította a hivatali visszaélés büntettének és a magánokirat-hamisítás vétségének törvényi megjelölését.

Az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen sorolta fel ítéletében a büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket, és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte.

Ezek a körülmények annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy további enyhítő körülmény az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta bekövetkezett és a vádlottnak fel nem róható közel egyéves időmúlás.

Ugyancsak enyhítő körülmény a kár részbeni megtérítése.

Az elmeorvosszakértői vélemény azon megállapítása értékelendő enyhítő körülményként, hogy a vádlott személyiségzavara a bűncselekmények elkövetését elősegíthette.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott jelentős időmúlásban a vádlotti magatartás csekély szerepet játszott.

Súlyosító körülményként a kitartó elkövetés helyett a folytatólagos elkövetést kell értékelni.

Az így kiegészített és pontosított bűnösségi körülmények alapján - még a bűnösségi kör szűkülése ellenére is - az elsőfokú bíróság által kiszabott - a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés a másodfokú bíróság szerint is szükséges a Btk.37.§-ában írt büntetési célok eléréséhez.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, és a feltárt bűnösségi körülményekkel. A büntetés inkább enyhe, mint eltúlzottan súlyos.

Az elsőfokú bíróság nem hívta fel ítélete indokolásában a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára vonatkozó Btk. rendelkezést.

A kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk.43.§.a/ pontja értelmében börtön.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, mikor a cselekmény elkövetésekor hatályban lévő Btk.64.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján a vádlottat pénzmellékbüntetésre is ítélte, figyelemmel arra, hogy a bűncselekményeket haszonszerzés végett követte el, és megfelelő keresete (jövedelme) vagy vagyona is van.

A vádlott jövedelmi-, vagyoni viszonyainak megváltozására tekintettel a másodfokú bíróság - bár a megfelelő jövedelem, vagyon meglétét megállapíthatónak látta - indokoltnak tartotta a pénzmellékbüntetés összegének jelentős mértékű csökkentését a Btk.64.§.(2) bekezdésében foglalt keretek között.

Osztotta a másodfokú bíróság azt az elsőbírói álláspontot is, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül - a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztésével is - elérhető.

A Btk.89.§.(2) bekezdés alkalmazásához megkívánt különös méltánylást érdemlő körülményt az igen jelentős időmúlásban látta.

A pénzmellékbüntetést a Btk.65.§.(1) bekezdése szerint - meg nem fizetése esetén - fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az elsőfokú bíróság a Btk.65.§.(2) bekezdésében foglaltak helyes alkalmazásával határozta meg - átváltoztatás esetére - az egy napra jutó összeget.

Az elsőfokú bíróságnak az egyéb járulékos kérdésekben hozott döntései csak részben voltak törvényesek.

Ezek közé tartozott a bűnügyi költség viseléséről szóló döntés.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében 2.603.020 Ft bűnügyi költségről rendelkezett, megállapítva, hogy abból 2.400.000 Ft-ot a vádlott köteles megfizetni, míg 203.020 Ft vonatkozásában azt rögzítette, hogy néhány esetben a tárgyalás a bíróság érdekkörében felmerült okból maradt el, így ezen összeget az állam viseli.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú eljárásban összesen 2.603.357 Ft bűnügyi költség merült fel.

Ebből le kellett vonni a vádlottársak tekintetében külön ítéletekkel megállapított bűnügyi költséget, így a II.r. vádlott esetében 10.620 Ft-ot, tanú1 esetében 140.925 Ft-ot, a IV.r. vádlottnál pedig 53.745 Ft-ot.

Ennek figyelembe vételével a vádlott vonatkozásában összesen 2.397.067 Ft-ról kellett volna döntenie az elsőfokú bíróságnak

Elfogadva az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint 203.020 Ft bűnügyi költség nem a vádlott hibájából merült fel, így a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 2.194.047 Ft.

Osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróságnak a Be.335.§.(2) bekezdése alapján az előterjesztett polgári jogi igényt érdemben el kellett volna bírálnia a megállapított elkövetési érték tekintetében.

Ez az eljárási szabálysértés azonban a másodfokú eljárásban a polgári jogi igény megítélésével orvosolható volt.

Tanú1 polgármester a sértett nevében 5.039.000 Ft erejéig polgári jogi igényt terjesztett elő a vádlottal szemben (B.172/2005/4. számú bírósági irat).

A másodfokú bíróság a Be.335.§.(1)(2) bekezdései alapján a bejelentett polgári jogi igényt érdemben elbírált az alábbiak szerint:

Az 1., 2., 3., 4., 5., 7., 8., 9., 10., 11., 13. tényállási pontok esetében megállapítható volt a bűncselekményekkel okozott kár, vagyon hátrány.

Ebből le kellett vonni a 2. tényállásnál megtérült 100.000 Ft-ot, tanú26 esetében (3. tényállás) megtérült 150.000 Ft-ot, a tényállás 5. pontjánál a befizetett 500.000 Ft-ot, a tényállás 10. pontjánál a munkáltató által visszatartott 351.337 Ft-ot.

A 6. tényállás esetében az Önkormányzatot polgári jogi értelemben kár nem érte.

A 14. pontnál nem vagyon elleni bűncselekmény volt a vád tárgya.

Mindezek figyelembevételével a másodfokú bíróság 4.572.067 Ft megfizetésére kötelezte a vádlottat a sértett részére, kártérítés címén.

A polgári jogi igényt ezt meghaladó részében egyéb törvényes útra utasította.

Kötelezte a vádlottat 274.300 Ft eljárási illeték megfizetésére az állam javára.

A polgári jogi igény elbírálása során a bíróság az alábbi jogszabályokat alkalmazta: Ptk.339.§.(1) bekezdése, Pp.213.§.(1) bekezdése, 215.§. 217.§.(1) bekezdése, 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42.§.(1) bekezdés a/ pontja, 74/A.§.(1) bekezdése.

A bűnjelre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság törvényesnek találta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete bevezető részében tárgyalási napként tüntette fel 2012. május 31. napját is annak ellenére, hogy akkor érdemi tárgyalást nem tartott, így ezt mellőzni kellett.

Rögzíteni kellett a vádlott személyi igazolványának számát is.

Tekintettel a fentiekre a Fővárosi Ítéltábla a Balassagyarmati Törvényszék 9.B.92/2007/189. számú ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be.372.§.(1)(2) bekezdései alapján részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be.381.§.(2) bekezdés alapján akként rendelkezett, hogy a kiegészítő könyvszakértői vélemény költsége az államot terheli, mert a fellebbezés ebben a részében eredményes volt. A kirendelt védő díja pedig, mivel a fellebbezés más vádpontokat illetően is eredményes volt, csak fele részben terheli a vádlottat, másik felét az állam viseli.

Budapest, 2013. év június hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.

előadó bíró

. Halász Irén sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő